

อ๋องเต๋ โอบกอด มเหสี/พ่อมด

我靠美颜稳住天下

วังซานซาน (望三山) เขียน
เจินซุ่นเจิน ฝา
starry (黑色豆腐) ภาพ

คำนำ

สวรรค์มีอาภิลิขิตเส้นทางชีวิตทั้งหมดของผู้มีความรู้ความสามารถฉันใด สวรรค์ก็มีอาภิลิขิตให้ดำเนินต้องยอมจำนนต่อโชคชะตาได้ฉันนั้น ตราบใดที่แผ่นดินนี้ยังอยู่ภายใต้การปกครองของเขา...เขาผู้นั้นจะเป็นคนกำหนดทุกอย่างเอง

หลังการเดินทางอันแสนยาวนาน แผ่นดินต่ำเหิงซึ่งมีฮ่องเต้ผู้ทรงพระปรีชาสามารถจากศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ดก็แข็งแกร่งขึ้นอย่างต่อเนื่อง และในครั้งนี้ 'กู่หยวนไป' มุ่งมั่นเป็นอย่างยิ่งที่จะพิชิตแผ่นดินซีชยาที่มีฮ่องเต้องค์ใหม่อย่าง 'หลี่อู่อู่' เป็นผู้ปกครอง ขณะเดียวกันความสัมพันธ์ระหว่างเขากับ 'เซวียหยวน' ก็ลึกซึ้งมากขึ้นถึงขั้นไม่อาจถอนตัวถอนใจได้ นอกเหนือจากนี้แล้วสิ่งที่พวกเขามีร่วมกันอย่างไม่เสื่อมคลายก็คือความปรารถนาที่จะได้อยู่เคียงคู่กันไปตลอดชีวิต

สุดท้ายแล้วความสัมพันธ์ของหนึ่งขุนนางและหนึ่งฮ่องเต้ที่มาจากต่างยุคต่างสมัยจะจบลงด้วยดีหรือไม่ และบทสรุปของเรื่องราวทั้งหมดจะเป็นอย่างไร เอเวอร์วัยขอเชิญชวนนักอ่านทุกท่านร่วมลุ้นไปกับปัจฉิมบทของ 'ฮ่องเต้โฉมงามพลิกแผ่นดิน' ได้ในหน้ากระดาษถัดไป

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย

แนะนำตัวละคร

* เซวียหลิน

คุณชายรองแห่งสกุลเซวีย น้องชายของเซวียหย่วน เป็นผู้ที่ดูไร้ตัวตนสำหรับคนรอบข้าง มีนิสัยซื่อฉลาด ชี้ชลาดโง่เขลา และเห็นแก่ตัวเป็นอย่างยิ่ง ชอบสร้างปัญหาและนำความอับอายมาสู่วงศ์ตระกูลอยู่บ่อยครั้ง มีครั้งหนึ่งที่เขาเคยปล่อยหมาป่าหิวโซออกจากกรงเพื่อหวังให้มันไปทำร้ายเซวียหย่วน แต่หมาป่ากลับเถือบที่จะเล่นงานก๊วยฮวนไปแทน ซึ่งนั่นทำให้คนในสกุลเซวียต่างละอายใจ และยิ่งเกลียดชังเซวียหลินมากจนมิอาจให้อภัยได้

* คงชิง

ภิกษุคงชิงหรือท่านตาน้อยของหมอนึงเจียง ชายวัยกลางคนที่มีรูปร่างผอมบาง ซึ่งในอดีตเคยหลบหนีจากภัยความหิวโหยและไปบวชในอารามจินฉานพร้อมกับนำตำราแพทย์ของบรรพบุรุษติดตัวไปด้วย เป็นปรมาจารย์ด้านการรักษาที่เก่งกาจ แม้ว่าช่วงหลังจากที่บวชแล้วมักจะได้รับการจ้างไปใช้จับตัวร้อนของภิกษุในอารามเท่านั้นก็ตาม แต่สุดท้ายก็เป็นผู้นำความหวังอันล้ำค่าที่สุดมาสู่ก๊วยฮวนไป

* จางหู่เจิง

แม่ทัพทหารม้า เป็นหนึ่งในแม่ทัพคนสำคัญในสงครามระหว่างต้าเหิงกับซีชยา มีนิสัยเด็ดเดี่ยว กล้าหาญ แต่ในขณะเดียวกันก็มีความอ่อนตัวเมื่ออยู่ต่อหน้าก๊วยฮวนไปเป็นผู้ที่คอยร่วมรบกับแม่ทัพอาวสุเซวีย และรู้จักเซวียหย่วนมาตั้งแต่ครั้งที่เซวียหย่วนเข้าค่ายทหารเมื่อยังเป็นเด็ก

* กู้หราน

บุตรชายของกู้เหอ หลานชายของรู่ยอ๋อง เดิมทีอยู่ในวังรู่ยอ๋อง ไม่ค่อยได้รับความสนใจจากผู้เป็นบิดามากนัก ทั้งยังโดนบรรดาพี่ชายดูถูกถากถาง ในชีวิตของเขามีเพียงรู่ยอ๋องผู้เป็นปู่ที่คอยอบรมสั่งสอนมาอย่างดี และด้วยความเฉลียวฉลาด การวางตัวที่ดี รวมไปถึงความสามารถในการมองสิ่งต่างๆ ได้อย่างทะลุปรุโปร่งกว่าผู้ใหญ่บางคน จึงทำให้เขาได้รับโอกาสที่ดีที่สุดในที่สุด

* เจียงจิน

หัวหน้าหน่วยควบคุมดูแล ชายวัยกลางคนที่ได้รับหน้าที่เป็นผู้นำในการสำรวจเส้นทางสายไหม เป็นผู้ที่มีหูตากว้างไกล เข้าใจในสิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัวเป็นอย่างดี และช่างสังเกตจนมองความสัมพันธ์ระหว่างกู้หยวนไปกับเซวียหยวนออก จึงคอยรายงานเรื่องราวของเซวียหยวนให้กู้หยวนไปได้รับรู้อยู่บ่อยครั้ง

บทที่ 133

ครึ่งเดือนผ่านไป หลังจากที่กู่หยวนไปออกจากการไว้ทุกข์ก็ได้รับรายงานจากกองทัพเรือ

ทางเหลียงเจ้อ ผู้เจี้ยน และกว่างหนานตงได้รับชัยชนะ ไม่เพียงเท่านั้น พวกเขายังกำเริบเสิบสานยิ่ง คิดไม่ถึงว่าจะไล่ตามกองทัพของผู้ซึ่งไปจนถึงเกาะที่อีกฝ่ายประจำการอยู่

กู่หยวนไปประเมินกำลังของเรือรบและกองทัพเรือดำเหิงดำไป กองทัพเรือทั้งสามได้ไล่ตามไปอย่างใกล้ชิด ครั้นล้อมกองทัพของผู้ซึ่งที่หลบหนีไปได้แล้ว ก็โจมตีด้วยเปลวเพลิง ขณะที่เปลวเพลิงลุกลามก็อาศัยโอกาสนั้นเข้ายึดเกาะ

กู่หยวนไปสั่งให้คนนำตัวคุณชายหวังเข้ามา ให้คนอ่านสถานการณ์ที่ชายฝั่งให้เขาฟังอย่างละเอียดถี่ถ้วน คุณชายหวังฟังไปฟังมา สีหน้าที่ใจเย็นก็คล้ายถูกตีจนแตกละเอียด บันดาลโทสะจนดวงตาแทบกลนจากเบ้า พยายามดิ้นรนให้หลุดจากเชือกซึ่งพันวนการเขาไว้ กู่หยวนไปैयाกษาอุ้นๆ ขึ้นจับพลางเหม่อมองทิวทัศน์ยามสารทฤดูนอกตำหนัก

กระทั่งเสียงโอดครวญด้วยความเจ็บปวดของคุณชายหวังเบาลง ฮ้องเต้แห่งด้าเหิงจึงหันหน้ามองเขา มุมปากผุดรอยยิ้มอบอุ่น "คุณชายหวัง กองทัพเรือของเจิ้นต้องขอบคุณเจ้าแล้ว โชคดีที่มีเจ้าจึงทำให้กองทัพเรือสามารถยึดชุดเกราะอาหาร และน้ำมันก๊าดจากผู้ซึ่งได้มากมายเพียงนี้"

แสงอาทิตย์ในฤดูใบไม้ร่วงอ้อยอิ่ง มือของฮ้องเต้แห่งด้าเหิงที่กำลังถือ

ถ้วยชานั่นดูโปร่งใสภายใต้แสงแดด ดวงตาเป็นนัยมอบไล่ไปด้วยแสงสีน้ำตาลทอง
 คุณชายหวังรู้สึกถึงกลิ่นคาวหนักหน่วงอยู่ในลำคอ คิดไม่ถึงว่าห้องใต้
 ที่ดูไร้พิษสงต่อสรรพสัตว์จะโหดเหี้ยมปานนี้

สิ่งที่กู่หยวนไปอยู่จะต้องเป็นเรื่องลวงแน่ ผู้ซึ่งเตรียมการมานานเพียงนั้น
 จะมาพ่ายแพ้เช่นนี้ได้อย่างไร

ตำเหิงแคว้นแห่งสวรรค์ เขตแดนแผ่นดินกว้างใหญ่ แม้จะต้องต่อสู้ตั้งรับ
 ฉับพลัน ก็มีความมั่นใจเพียงนี้เสียหรือ

กู่หยวนไปรู้สึกว่ามันยังไม่เพียงพอ จึงอึดอัดอีกว่า "ผู้ซึ่งกระทำความผิด
 เจินย๋อมจะต้องสั่งสอนผู้ซึ่งให้แก่ไขความผิดพลาด และกลับสู่เส้นทางอันชอบธรรม
 ทว่าเส้นทางนี้ลำบากนัก หากผู้ซึ่งต้องการคำสั่งสอนจากเจิน ก็ต้องแบกรับเสียง
 ของกองทัพเจินที่ไปยังผู้ซึ่งครหานี้ด้วย แล้วค่อยจ่ายค่าชดเชยแก่ตำเหิงอย่างพอเพียง
 ดินแดนแห่งสวรรค์ของเจินไม่กลัวความลำบาก นี่เป็นเพียงการเดินทัพอีกที่เกี่ยวเท่านั้น"

ทันทีที่ประโยคนี้ออกออกมา เกียนผู้ซึ่งถือคติที่จะตกตะลึงมิได้

ทำ...ทำเช่นนี้ได้ด้วยรี

ครั้นกู่หยวนไปกล่าวจบ ก็ไม่มองคุณชายหวังที่เคียดแค้นจนอยากจะ
 สังหารเขาอีก "พาดัวออกไปเถิด"

สงครามทางทะเลไม่สามารถทำให้เหล่าราษฎรในนครหลวงซึ่งอยู่ห่างออกไป
 นับพันหลี่ร่วมเห็นอกเห็นใจได้ อีกทั้งชาวนี้นี้ไม่เคยถูกรายงานใน 'ข่าวสารตำเหิง'
 หรือกระทั่งปล่อยให้เล็ดลอดออกไปไกล อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากข่าวที่ก่อนหน้านี้
 คุณชายหวังปล่อยออกไปในนครหลวงว่าห้องใต้หมดสติยาวนาน

กลางเดือนเก้า เพื่อเป็นการสยบข่าวลืออย่างหมดจด กู่หยวนไปจึง
 ประกาศต่อหน้าราษฎร ขึ้นไปให้พระเจ้าจันทร์บนหอสังเกตการณ์เพี้ยนถาน

ห้องใต้สวมเสื้อคลุมจักรมังกร รอบข้อมือมีผ้าไหมสีขาวยูกไว้ ขณะก้มตัว
 เอนนั้นดูบอบบางยิ่ง ม่านลูกปัดหยกด้านหน้าของมงกุฎกระทบกันราวกับสายฝน
 แต่ละท่วงท่างดงามราวกับภาพวาด

ราษฎรสามารถมองเห็นห้องใต้ได้จากที่ไกลๆ ทหารรักษาพระองค์จำนวนมาก
 ถือหอกยาวยืนตัวตรง สีหน้าเคร่งขรึม

ขณะฮ่องเต้เสด็จ ราษฎรสามารถล้อมชมได้ทว่าไม่สามารถตะโกนเรียกข้ามฝั่งถนนหรือมองลงมาจากที่สูงได้ เมื่อฮ่องเต้จุดธูป ยกแขนขึ้นอย่างช้าๆ และรวบปลายแขนเสื้อ การเคลื่อนไหวดูสวยงามน้ำนี้มองดูแล้วทำให้รู้สึกได้ถึงความรู้สึกสูงส่ง คนสามัญธรรมดาสามัญอาจเทียบเคียง

เหล่าราษฎรมีอาการกลัวถ้อยคำอันน่าฟังใดๆ ได้ เพียงรู้สึกว่าจะต้องเดินก็คือฮ่องเต้ ไม่ว่าทำอะไรล้วนมีอิริยาบถน่าชื่นชมอันเป็นเอกลักษณ์

คู่เว่ยกับสหายร่วมสำนักก็กำลังเฝ้ามองจากด้านนอกเช่นกัน เหล่าข้ารับใช้และทหารองครักษ์หลายชั้นบังคับเงาของฮ่องเต้ไว้อย่างแน่นหนา มีเพียงชายอาภรณ์คลุมเท้าที่แวบผ่านให้เห็นเป็นครั้งคราวเท่านั้น

สหายร่วมสำนักมองอยู่เนิ่นนาน ทันใดนั้นก็รู้สึกว่าจะบางอย่างไม่ถูกต้องจิ้งรีบดิ่งๆ ชายเสื้อของคู่เว่ย "จื่อฮู่ เจ้ารู้สึกว่าคุณชายรูปงามที่พวกเราเห็นที่หอจ้วงหยวนคราวก่อนมีส่วนคล้ายกับฝ่าบาทหรือไม่"

คู่เว่ยเอ่ยเรียบๆ "ผู้นั้นก็คือฝ่าบาท"

สหายร่วมสำนักเงยไปคู่หนึ่ง แล้วกระโดดโหยง "อะไรนะ!"

คู่เว่ยขมวดคิ้วเล็กน้อย สหายร่วมสำนักจึงสงบลง ก่อนจะกระซิบเสียงต่ำ "เหตุใดเจ้าถึงไม่บอกข้าว่านั่นคือฝ่าบาท!"

"ตอนนั้นเจ้ามิได้ต้องการเข้ามาเป็นขุนนางในราชสำนัก ทั้งยังไม่ต้องการมีส่วนเกี่ยวข้องกับราชสำนัก" คู่เว่ยกล่าวอย่างกระชับ "จะพูดมากกับเจ้าไปไย"

สหายร่วมสำนักส่ายส่ายหน้าอย่างพูดอะไรไม่ออก พึมพำไม่หยุด "เจ้าจื่อฮู่ตัวดี"

คู่เว่ยยังคงมองฮ่องเต้ต่อไป

วันนี้อากาศดี ผ้าที่ใช้ตัดเย็บเสื้อคลุมเป็นผ้าสำหรับฤดูใบไม้ผลิและฤดูใบไม้ร่วง เข็มขัดหนังรัดรอบเอวหลวมๆ แม้จะอยู่ไกลแต่ก็ยังสามารถมองเห็นความผอมบางของลำคอ ข้อมือ และร่างกายของฮ่องเต้ได้ คู่เว่ยเกิดความกังวลในใจ เป็นห่วงเรื่องที่ฮ่องเต้หมดสติเมื่อหลายวันก่อน เป็นห่วงว่าเขาในตอนนีดูเหมือนจะอ่อนแอกว่าเดิมเสียอีก

ไม่รู้ว่าฮ่องเต้จะทำใจยอมรับการสิ้นพระชนม์ของหวันไท่เฟยได้หรือไม่

อย่างไรก็ดี นอกจากความเป็นห่วงแล้ว...ลูกกระเดือกของอู๋เว่ยซำบ่ไหว เขาหุบตาลง ขนตาวาวปกปิดงามืดที่อยู่ภายในดวงตา

นิ้วเรียวยาวทั้งห้าขยับเล็กน้อย คล้ายต้องการจะคว้าอะไรบางอย่าง

"อู๋เว่ย!"

เสียงเรียกของสหายร่วมสำนักปลุกสติเขาจับปล้น อู๋เว่ยเอาสองมือโพล่หลัง หันไปด้วยสีหน้าไม่แปรเปลี่ยน เหลือบตาขึ้นแล้วเอ่ย "หืม?"

"ฝ่าบาทจะเสด็จแล้ว" สหายร่วมสำนักน้อย "ที่นี้คนเยอะ อีกประเดี๋ยว บนถนนต้องติดขัดเป็นแน่ สู้พวกเราไปกันตอนนี้เลยดีหรือไม่"

ก๊วยหยวนของอู๋เว่ยกลับมั่นคงดุจต้นสน "เจ้าไปก่อน"

"ข้าไปก่อน?" สหายร่วมสำนักประหลาดใจ

อู๋เว่ยพยักหน้า เลือกลุมสี่ขาวโอบร่างของเขาให้ดูสูงขึ้นไปอีก "ข้าจะไป เข้าเฝ้าฝ่าบาท"

ฮองเต๋นั่งอยู่ในรถม้า ม้าหกตัวด้านหน้ายังไม่ทันจะยกกีบเท้าขึ้น ทหารองครักษ์ก็วิ่งเข้ามารายงาน

"ฝ่าบาท ใต้เท้าอู๋เว่ยต้องการเข้าเฝ้าพะยะคะ"

ก๊วยหยวนไปเหลือบมองท้องฟ้าด้านนอก "ให้เขาเข้ามาเถิด"

เซวียหยวนเล็กคิ้ว ท่าที่สงบนิ่ง "ฝ่าบาท ลูกบิดหยกบนศีรษะท่านพันกันแล้ว พะยะคะ"

ก๊วยหยวนไปยกมือขึ้นจัดๆ มันคู้หนึ่ง ลูกบิดส่งเสียงดังไม่หยุดภายใต้ การสัมผัสของเขา นิ้วของเขาทั้งเย็นและขาวผ่อง นิ้วทั้งห้าพันรอบเชือก เชือกเส้นเล็กสีดำกับลูกบิดหยกขาวโป่งแสงเกี่ยวพันกันยุ่งเหยิงบนนิ้วเรียวยาว คล้ายยามที่เด็ดบัวแล้วมีใยออกมา หากลูกบิดเป็นมนุษย์ก็คงจะเขินอายจนหน้าแดง อยู่บนนิ้วของเขา "ตรงที่ใด"

เซวียหยวนมองจนเคลิบเคลิ้มอยู่สักพัก เมื่อได้ยินคำถามนี้ก็ถึงสติกลับมา หางตาของเขาเหลือบเห็นว่าอู๋เว่ยกำลังเดินมาทางนี้จากที่ไม่ไกลก็มีรอยยิ้มเย็นชา วูบผ่านมุมปาก เซวียหยวนพลิกกายขึ้นรถม้า คุณเข่าลง ค่อยๆ คลายสายลูกบิด

สองเส้นที่พันอยู่ด้วยกันอย่างระมัดระวัง

กู่หยวนไปประคองใบหน้าด้วยมือข้างหนึ่ง เอียงศีรษะเล็กน้อยเพื่อให้เซวียหยวนได้เคลื่อนไหวสะดวก

หลังจากที่จู่เว่ยเดินเข้าไปใกล้ก็เห็นฉานนี้เข้า ม่านตาของเขาหดตัวกะทันหัน ส่วนโค้งที่แสดงออกถึงความไม่พึงใจดอยตรงมุมปาก เพียงชั่วครู่ก็กลับคืนสู่ปกติ ก้าวขึ้นหน้าค่านับอย่างสง่างาม "ถวายเป็นมงคลฝ่าบาท"

กู่หยวนไปพยักหน้าสบายๆ เอ่ยอย่างเกียจคร้านว่า "เซวียจิวเหยา เจ้ายังไม่เสร็จอีก"

"กระหม่อมเสร็จแล้วพะย่ะค่ะ" หลังจากเซวียหยวนจัดการลูกบิดจนเรียบร้อย ก็ปล่อยมือ จากนั้นก็จัดแจงเสื้อคลุมของกู่หยวนไปต่อหน้าจู่เว่ย โนมัตวกระโดดลงจากรถม้าไป

ดวงตาสีดำของจู่เว่ยจับจ้อง มองเห็นทุกการกระทำของเซวียหยวนอย่างชัดเจน จากนั้นครู่หนึ่งจู่เว่ยก็ยกมุมปากเล็กน้อย เผยให้เห็นรอยยิ้มจางๆ "หลายวันมานี้พระวรกายของฝ่าบาทแข็งแรงดีหรือไม่พะย่ะค่ะ"

"ก็ไม่เลว" กู่หยวนไปยิ้มๆ "นายน้อยสี่ที่บ้านเจ้าเป็นอย่างไรบ้าง"

จู่เว่ยเล่าอย่างละเอียด เขาพูดน้อย ทุกคำพูดล้วนไม่ฉาบฉวย กู่หยวนไปรจนเขาเล่าจบก็พยักหน้า นึกว่าพอจู่เว่ยพูดจบก็จะจากไป ทว่าจู่เว่ยกลับลังเลอยู่ครู่หนึ่ง "ฝ่าบาท หลายวันก่อนกระหม่อมได้รับภาพวาดของหลี่ชิงอวี่น แต่มีเพียงส่วนล่างเท่านั้น บิดาของกระหม่อมเคยกล่าวว่าส่วนบนอยู่ในจวนเสนาบดีกรมอากร หลังจากกระหม่อมไปหาเสนาบดีกรมอากรแล้ว ได้เฝ้าทูลเกล้าฯ ถวายเขาได้ถวายเป็นเครื่องหนึ่งของภาพวาดนั้นให้ฝ่าบาทเมื่อเทศกาลวันโซ่วปิกปลาย บังเอิญว่ากระหม่อมก็ไม่รู้ภาพวาดที่ได้มานั้นเป็นของจริงหรือของปลอม จึงอยากขอขยี้มดูภาพวาดส่วนบนที่อยู่ในตำหนักพะย่ะค่ะ"

กู่หยวนไปเกิดความสนใจ หลี่ชิงอวี่นผู้นี้เป็นจิตรกรผู้ยิ่งใหญ่ในราชวงศ์ก่อน ถูกเรียกขานว่าเป็นหนึ่งในปรมาจารย์ของราชวงศ์นั้น เขาสร้างสรรคภาพวาดน้อยมาก กู่หยวนไปชื่นชมไม่เป็น แต่เขารู้ว่านามหลี่ชิงอวี่นนี้เป็นตัวแทนของเงินทองที่ทอแสงละลานตา

เขานึกประหลาดอย่างละเอียดครุ่นหนึ่ง เทศกาลวันโซวเมื่อปีกลายเสนาบดี
กรมการได้มอบภาพวาดม้วนหนึ่งให้เขาจริงๆ กู้หยวนไปค่อนข้างมั่นใจ มองดูด้วย
ด้วยรอยยิ้ม "อู๋ซิง ม้วนภาพส้วนบนนั้นถูกเก็บอยู่ในห้องพระคลังของเงิน"

อู๋เว่ยถูกรอยยิ้มนั้นของกู้หยวนไปทำให้เหงื่อตกเล็กน้อย "ม้วนภาพในพระหัตถ์
ของฝ่าบาทจะต้องเป็นของจริงอย่างแน่นอน ทว่าในมือของกระหม่อมอาจไม่ใช่"

กู้หยวนไปจิตใจพุด "หากเป็นของจริงเล่า"

"เช่นนั้นก็จะถวายแต่ฝ่าบาทพะยะค่ะ" "ไม่มีความอาลัยอาวรณ์ในน้ำเสียง
ของอู๋เว่ยแม้แต่น้อย "สองภาพรวมเข้าด้วยกันก็จะอยู่ด้วยกันตลอดไป"

เขากล่าวคำเหล่านี้ด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ เสียงนั้นใสราวกับไข่มุกตกกระทบ
จานหยก ไพเราะน่าฟังราวกับคำบอกรัก

เซวียหยวนมีสีหน้าเย็นชา

กู้หยวนไปอดที่จะยิ้มไม่ได้ เมื่อสองปีก่อนอู๋เว่ยยังเป็นบุรุษผู้หึงผยอง บัดนี้
กลับรู้จักเปลี่ยนแปลง รู้จักมาเอาใจเขาเสียแล้ว กู้หยวนไปรับน้ำใจนี้ของขุนนางไว้
อย่างใจเย็น "เช่นนั้นเงินจะรอ พงษ์นี้จะส่งคนนำภาพวาดไปให้เจ้า"

อู๋เว่ยส่ายหน้า พุดเสียงเบาว่า "กระหม่อมส่งภาพวาดไปยังวังหลวงเองดีกว่า
พะยะค่ะ"

กู้หยวนไปครุ่นคิด นิ้วมือเคาะอยู่บนหน้าตักเบาๆ ก่อนพยักหน้าเอ่ยว่า
"ก็ดี"

อู๋เว่ยถวายนการคำนับกำลังจะจากไป แต่กลับนึกบางอย่างขึ้นได้กะทันหัน
เขาเงยหน้ามองเซวียหยวน "บัดนี้ได้เท่าเซวียก็คงเริ่มดูตัวแม่นางแล้วกระมัง"

เซวียหยวนหรีดตา "อะไรนะ"

"หลายวันก่อนมารดาบ่นเรื่องการแต่งงานของกระหม่อม" อู๋เว่ยทอดถอนใจ
"กระหม่อมถามถึงได้รู้ว่าสองสามเดือนมานี้ฮูหยินเซวียกำลังง่วนอยู่กับการ
แต่งงานของได้เท่าเซวียตลอดโดยไม่หย่อนคล้อยเลยแม้แต่น้อย ฮูหยินเซวีย
รู้จักกับมารดาของกระหม่อมมานานแล้ว มารดาของกระหม่อมจึงเริ่มร้อนใจ
เช่นกัน"

เซวียหยวนตึงมุมปากและมองอู๋เว่ย สายตาเหมือนกำลังมองคนตาย

เจ้าอยากตายรี

เปลือกตาของฉู่่วยกระตุก และยิ้มเย็นชาเช่นกัน

ริมฝีปากบางของเขายับเล็กน้อย ฟันประโยคสุดท้ายออกมา "ได้ทำให้เวรีย
ท่านชอบสตรีเช่นไรหรือ สู้กล่าวออกมาตรงๆ ดีกว่า ข้าจะได้ไปบอกมารดา ให้มารดา
ช่วยฮุนยินเวรียที่กำลังร้อนใจด้วย"

กุ๋หยวนไปตกตะลึงเล็กน้อย

เมื่อได้ยินฉู่่วยกล่าวเช่นนี้ เขาจึงดึงสติกลับมาแล้วมองไปยังเวรียหย่วน
ใสแล้ว

เวรียหย่วนอายุยังยี่สิบห้าปีแล้ว เขาในวัยนี้ ทั้งยังไม่มีร่างกายที่อ่อนแอ
เหมือนข้าที่ไม่สามารถให้กำเนิดทายาทได้ คนในตระกูลย่อมต้องรบเร้าให้เขา
แต่งงานเป็นธรรมดา

ทันทีที่คิดว่าดต่ำลง ท่าทางดูร้ายก็ปรากฏ

เวลาที่เวรียหย่วนมองเขาก็เหมือนกับสุนัขมองกระดูกก็มีปาน
ความคลั่งไคล้ที่อกฝ่ายมีต่อกุ๋หยวนไปนั้นทำให้กุ๋หยวนไปรู้สึกว้าวุ่นแม้ทั้งสอง
จะหลับนอนกันแล้ว ความปรารถนาและความกระหายของเวรียหย่วนก็มีแต่จะ
เพิ่มพูน คนเช่นนี้ยังสามารถแข่งกร้าวกับคนอื่นที่ไม่ใช่กุ๋หยวนไปได้หรือ

จบก็แล้ว สัมผัสก็แล้ว ยิ่งบอกว่าจะไม่เอาเปรียบ เวรียหย่วนก็ยังจู้จี้ ทว่า
เวลาที่ข้าต้องการจะหลับนอนกับเขา เขากลับกำลังจะแต่งงาน เพราะเหตุใด
ต้องการจะปันหัวข้าเล่นหรือ

น้ำเสียงของกุ๋หยวนไปเย็นชาลง "หากฉู่ชิงพูดจบแล้วก็ออกไปเถิด เงิน
เหน้อยแล้ว"

ฉู่่วยอึ้งไปเล็กน้อย จากนั้นจึงรับคำแล้วถอยออกไป ช่วงเวลาที่หมุนตัว
จากไปก็มีรอยยิ้มวูบผ่าน

ในที่สุดรถม้าฮ้องเต็กก็เคลื่อนตัวไปในตลาดเช้า

ภายในรถม้าที่แกะสลักลายหงส์และมังกร ผังด้วยหยก ทอง และเงิน
น้ำเสียงของฮ้องเต็กคล้ายเจ็ดด้วยตะกั่วแน่น้ำแข็งเดือนสิบสอง "เวรียหย่วน ขึ้นรถ"

จากนั้นไม่นาน เชวียหย่วนก็มาคุกเข่าลงตรงหน้ากู่หยวนไป

บนรถม้าที่สายไหวเล็กน้อยนั้น หน้าต่างและประตูปิดสนิท ภายในรถมืดมิด ถนนด้านนอกคลาคล่ำไปด้วยผู้คน เสียงความวุ่นวายไม่ได้ถูกปิดกั้นเลยแม้แต่น้อย

กู่หยวนไปถอดรองเท้ามังกรออก เขยิบอยู่บนตัวของเชวียหย่วนด้วยถุงเท้าเขาโอนเอนเบาๆ หลายครั้งไปตามรถม้า ใบหน้าที่ซุกซ่อนอยู่ในความมืดถูกเงาวาดผ่านแล้วก็ถูกแสงสาดส่องอีกครั้ง ริมฝีปากแดงชาด ดวงตามืดมน แววตาคมปลาดุจดาบ แผ่ความมุ่งมั่นและโหดเหี้ยมผสมปนเป

เชวียหย่วนพ่นลมหายใจติดๆ ขัดๆ เข้าติดแน่นอยู่กับพื้น ส่วนนั้นของเขาลุกขึ้นขึ้นมาแล้ว มันพร้อมปะทะเท้าที่ร้อนจนน่ากลัวของกู่หยวนไป

การลงโทษครั้งนี้ทรมานเกินไป

ศีรษะของเขาซุ่มไปด้วยเหงื่อ ดวงตาทั้งคู่แดงก่ำ ในเส้นเลือดเปี่ยมไปด้วยความปรารถนา มองผ่านไทม์หมอกและความชื้นไปที่ช่องเตด้วยสายตาที่แข็งทื่อ น้ำเสียงของกู่หยวนไปเชื่องช้า เขาก็ขยับอย่างเชื่องช้าเช่นกัน "เชวียจิวเหยา จะแต่งภรรยา"

เสียงลมหายใจของเชวียจิวเหยาหนักหน่วงขึ้นเรื่อยๆ ร้อนแรงขึ้นเรื่อยๆ คล้ายเป็นสุขคล้ายทุกชั่วระทม

รถม้าเดี่ยวที่มุ่มหนึ่ง เสียงโห่ร้องของราษฎรยิ่งใกล้หูเข้ามาทันที

เจ้าสิ่งเดรัจฉานได้ฝ่าเท้ากระตุกเต้น แสดงความภักดี

กู่หยวนไปส่งเสียง "ฮึ" ออกมา ผลจากข้างผนังรถม้า ก้มตัวออกมาจากความมืดและคว่ำคอเสื้อของเชวียหย่วนทันที เชวียหย่วนที่ถูกกระชากโดยไม่ทันตั้งตัวเซไปข้างหน้า สองมือยันผนังรถได้ทันเวลาจึงไม่ไปทับช่องเตเข้า คอเสื้อถูกกำจนแน่นตึง "เงินถามเจ้า"

กู่หยวนไปพ่นลมหายใจหอมหวานข้างหู น้ำเสียงเจือไปกับรอยยิ้มเย้ยหยัน "หากผู้อื่นเหยียบย่ำเจ้า เจ้าก็ยังจะ..."

เขานิ่งไป ก้มหน้ามองเชวียหย่วน ยิ้มเยาะแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงขมขื่น "...ยั่ววนเช่นนี้"

บทที่ 134

"หากผู้อื่นกล้าเหยียบข้า" เซวียหย่วนอดกลั้น เส้นเสียงตึงราวกับสายธนู ที่ถูกนำว "ข้าก็จะสับขามันทิ้งเสีย"

ขณะที่เซวียหย่วนเหวี่ยงทว่ม ทันใดนั้นก็นึกถึงประโยชน์ของฉู่เว่ยขึ้นมาได้ ตอนนี้อ๋าย่าเพิ่งฆ่าคนผู้นี้ก่อน ปล่อยให้เขาได้ออกมากระทำการตามใจ อีกสักสองสามวัน

แต่ว่าทันใดนั้นเอง เขาก็ไม่สามารถคิดอะไรได้อีก

ลมหายใจของเซวียหย่วนหนักหน่วง ใบหน้าของกู่หยวนไปอยู่ใกล้เพียงนิด เท่านั้น เขาต้องการจะยื่นศีรษะเข้าไปใกล้กู่หยวนไป ทว่าอีกฝ่ายกลับเบือนหน้าหนี บีบคางของเขาไว้ เอ่ยด้วยเสียงอ่อนโยน

"ข้าให้เจ้าแตะต้องตัวข้ารี"

คิ้วของกู่หยวนไปทำมุมย่นยวนและไร้ปรานี "หากข้าไม่อนุญาต เจ้าก็แตะต้องตัวข้าไม่ได้แม้แต่ปลายผม"

นิ้วของฮองเต้ไม่มีทางที่จะควบคุมคนที่มึนโผล่กำลังเช่นเซวียหย่วนได้

เซวียหย่วนสูดหายใจเข้าลึก ขอเพียงก้มหน้าลงอีกนิด ก็จะสามารถจูบริมฝีปากเย้ยหยันของกู่หยวนไปได้แล้ว สองแขนเขาออกแรงชักมือที่ค้ำผนังรตมกลับ เสียงเล็บขวนดังบาดแก้วหู

กู่หยวนไปถูกกักขังอยู่ในอ้อมแขนเซวียหย่วน

เพียงแค่อัดตัวลงต่ำอีกนิด ก็จะสามารถสัมผัสรสชาติริมฝีปากของเขา

ลืมนรคอกับใบหูหยกของเขา

กดมื่อเขาไว้ กดขาเขาไว้

ปล่อยให้เขาร้อง

ร้องพลางครางว่า 'เซวียจิวเหยา'

ความปรารถนาติดเถื่อนในใจเซวียหยวนถูกบีบจนจนจะคลุ้มคลั่ง เขาพร่ำบอกตัวเองว่ากั๋นหยวนไปร่างกายอ่อนแอ ร่างกายอ่อนแอ...สุดท้ายเขาก็ถูกทำให้เซื่อง เซวียหยวนฟังคำสั่งของฮ่งเต้ กลับไปคุกเข่าที่เดิมพลางหายใจหอบ

ต้นขาแน่นตึง เขาเอาสองมือโพล่หลังอย่างว่าง่าย อดกลั้นไว้จนเส้นเลือดสีเขียวปูดนูน แม้จะดูน่าเกลียดทว่าเขาไม่อาจขยับตัวได้

ฮ่งเต้กล่าวว่าจะลงโทษ ความหมายก็คือฮ่งเต้เย้าแหย่เซวียหยวนได้ แต่ถึงตายเซวียหยวนก็จะต้องเขาไม่ได้

วิธีลงโทษเช่นนี้บีบคนให้ตายได้เลยทีเดียว

ภายในรอกม้าสายไหม มีเพียงแสงสว่างที่เล็ดลอดผ่านช่องแคบๆ มาเป็นครั้งคราว ฝุ่นละอองในอากาศลอยล่องอยู่ภายใต้แสงสว่างเหมือนทรายสีทอง มันวาวผ่านนิ้วของฮ่งเต้เป็นครั้งคราว จากนั้นก็วาวผ่านเสื้อผ้า

เท้าของกั๋นหยวนไปเหยียบอยู่บนต้นขาของเซวียหยวน เขาม้วนปลายลูกบิดหยกระย้าขึ้น เสียงหยกกระทบกันดังใส ฝูงเท้าข้างนั้นช่างขัดหูขัดตาเสียเหลือเกิน เซวียหยวนอ่อยด้วยเสียงแหบแห้ง "ฝ่าบาท กระหม่อมถอดถุงพระบาทให้ฝ่าบาทตีหรือไม่พะยะคะ"

ฮ่งเต้ไม่ได้พูดอะไร สีหน้าในเงามืดนั้นมองเห็นการแสดงออกได้เพียงคลุมเครือ มีเพียงสันกรามเรียวงามที่เห็นได้อย่างชัดเจน

เซวียหยวนยื่นมือออกไปอย่างอาภัพ ลองมุ่งไปที่ด้านบนของถุงเท้าขาวเป็นการหยั่งเชิง

ขณะที่มือของเขากำลังจะสัมผัสนั้น กั๋นหยวนไปกลับเอียงขึ้นอย่างเย็นชา "ห้ามแตะต้อง"

ดวงตาของเซวียหยวนแดงกำทันทิด เขาเหมือนสัตว์ร้ายที่ติดอยู่ในกับดักสเปกเสียงเบา "มารดามันเถอะ"

ก๊วยวนไปเปิดตำราอ่าน แต่ด้วยภายในรอมัธยัสถ์เกินกว่าจะอ่านเนื้อหาในตำราได้ เขาเพียงพลิกหน้าอย่างไม่ได้ใส่ใจ เมื่อมีความสุขก็พลิกเร็วหน่อย ไม่พอใจก็นั่งอยู่นานไม่ขยับ ขาข้างนั้นยังคงเหยียบอยู่บนต้นขาของเซวียหยวน จากนั้นก็เคลื่อนไปข้างหน้าเบาๆ และถอยกลับมามีจังหวะตามความเร็วของการพลิกเปิดตำรา

เคลื่อนผ่านเบาๆ จนแทบจะมองไม่เห็น

แผ่นหลังของเซวียหยวนโก่งอ เหนือเม็ดโตร่วงลงบนท้องที่ก๊วยวนไปยกขึ้นมา "ฝ่าบาท กระหม่อมไม่เคยมองสตรีมาก่อน สุหยินเซวียก็ไม่เคยกล่าวเรื่องแต่งงานใดๆ กับกระหม่อมเลย"

ก๊วยวนไปเหลือบเปลี่ยนตาขึ้น ทันทีที่เขาขยับปลายเท้ามันก็ไปแตะบริเวณหน้าท้องแข็งแกร่งของเซวียหยวน "เจ้าว่า..." เขาเอ่ยพลางกดเท้าลงไปด้านล่างใต้ฝ่าเท้านั้นร้อนผ่าว "หากคนอื่นแตะเจ้าสิ่งนี้เข้า มันก็จะกระปรีกระเปร่าเช่นนี้หรือไม่"

"ไม่พะยะค่ะ" เสียงของเซวียหยวนน่กแล้ว "นอกจากฝ่าบาทแล้ว ไม่ว่าใครก็ไม่อาจแตะต้อง"

ก๊วยวนไปพลิกตำราหลายหน้า ลมหายใจของเซวียหยวนล้าลึก ส่งเสียงครางต่ำออกมา

"เกรงว่าคนอื่นไม่ต้องสัมผัส" น้ำเสียงของฮ่งเต๋เยินเยียบ "มันก็ลุกขึ้นมาเองแล้ว"

"กระหม่อมรับรอง" เซวียหยวนหมดสภาพถึงที่สุด ความร้อนทำให้ใบหน้าของเขาบิดเบี้ยว "หากมีวันนั้นจริงๆ ฝ่าบาทก็ตัดของกระหม่อมได้เลย"

จู่ๆ รถม้าก็โคลงเคลงเล็กน้อย ทำให้นิ้วเท้าของก๊วยวนไปพุ่งไปข้างหน้า เซวียหยวนเงยหน้าขึ้น ดวงตาแดงก่ำจนน่าสงสาร "ฝ่าบาท...นายท่านไป"

แม้ทัพหนุ่มผู้มีชื่อเสียงเลื่องลือและมีความน่าเกรงขามเกรียงไกร แม้ทัพหนุ่มแห่งชายแดนตอนเหนือที่นำพรันฟริงเพียงได้ยินนาม กลับถูกบีบให้ลั่นท่าถึงขั้นนี้

บัดนี้เนื้อของเขาไหลซึมผ่านเสื้อผ้าและได้เปลี่ยนเสื้อผ้าให้เป็นสองสี

เข้มน่อนแล้ว กุ้ยหยวนไปพึ่งอยู่บนผนังรถม้า ทุกครั้งที่สิ้นไหว ลูกปัดระย้าที่อยู่เบื้องหน้าก็จะส่งเสียงไล่ชัด

สายตาของเขาจับจ้องอยู่ที่เซวียหย่วนในความมืด

น่าอัศจรรย์เหลือเกิน ในสายตาของเซวียหย่วนมีเพียงเขาเท่านั้น เซวียหย่วนกลายเป็นเช่นนี้เพราะความคลั่งไคล้ที่มีต่อเขา ความพึงพอใจและความกระหิ่มนุ่ดขึ้นในก้นบึ้งหัวใจของกุ้ยหยวนไป คล้ายการที่เซวียหย่วนปฏิบัติต่อเขาด้วยความมัวเมาเช่นนี้ทำให้เขาเปรมปรีดีก็มีปาน

ความพึงพอใจเช่นนี้ต่างจากความรู้สึกที่อำนาจนำมาให้เขาอย่างสิ้นเชิง ทว่าหลากหลายเส้นทางที่มุ่งหน้าสู่จุดหมายเดียวกันนี้ทำให้เขาใจสั่นพอๆ กัน มันทำให้ปลายนิ้วเท้าเขาเกร็ง หนึ่งศักระตั้งด้วยความเสียชาน

แน่นอนว่าคนที่ทำให้เซวียหย่วนเปลี่ยนไปเช่นนี้มีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น "เซวียจิวเหยา" ส่องเต๋เอ๋ย "จงจำคำที่เจ้าพูดไว้ให้ดี"

เซวียหย่วนตอบว่า "พะยะค่ะ" จากในลำคอ

มุมปากของกุ้ยหยวนไปยกขึ้น ท้ายที่สุดก็เปิดทางให้ ยกมือเท้าศักระด้วยท่าทางสบายๆ ปลายนิ้วขาวม่อ่ง "สัมผัสสิ"

ราวกับโชติatronของสัตว์ร้ายถูกคลายออก คล้ายนักเดินทางผู้กระหายได้เจอกับน้ำหวาน เซวียหย่วนเผยเขี้ยวฟันดุร้าย พุงเข้าหาส่องเต๋ทันที่

รถม้าสิ้นไหวหลายครั้ง ม้าตื่นตกใจอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะถูกคนบังคับรถม้าปลอบประโลม

เซวียหย่วนกระโดดลงจากรถม้า สายลมฤดูใบไม้ร่วงพัดผ่านเสื้อผ้าเปียกชื้นของเขา ความหนาวเหน็บเข้าสู่โถมในบัดดล

กรามของเขาขบแน่น นัยน์ตาเต็มไปด้วยความขุ่นเคืองที่ยังไม่ยอมท้อหงวหน้าทหารองครักษ์เห็นว่าเสื้อผ้าทั้งหน้าอกและแผ่นหลังของเขาเต็มไปด้วยเหงื่อ ก็ลั้งเลลักพัก ก่อนเอ่ย "ได้เท้าเซวีย นี่ท่าน..."

เซวียหย่วนหันไปมองเขาแวบหนึ่ง ใบหน้าและดวงตาแดงฉานทำให้หัวหน้าทหารองครักษ์สะดุ้งโหยง "ได้เท้าเซวีย นี่ท่านเป็นอะไรไป"

ยังจะเป็นอะไรได้อีกเล่า

เหตุใดเส้นทางนี้ถึงได้สั้นนัก

ไอชั่วร้ายบนใบหน้าของเซวียหย่วนหนักหน่วงยิ่งกว่าเดิม ทันใดนั้น ด้านหลังก็มีเสียงเคลื่อนไหว ฮ้องแต่ต้องการจะลงจากรถม้า

เซวียหย่วนลืมหว่นำทหารองครักษ์ไปชั่วขณะ รีบเดินไปข้างรถม้าแล้ว ยื่นมือออกไป

อาการของฮ้องแต่เป็นระเบียบเรียบร้อย ผมถูกเกลี้ยงอย่างพิถีพิถัน เขาก็มองหน้ามอเซวียหย่วนครู่หนึ่ง หางตาปรากฏรอยแดงเล็กน้อย นิ้วขาวดุจหยกวางลงบนมืออีกฝ่ายแล้วก้าวลงจากรถม้าอย่างมั่นคง

เถียนฝูจึงติดตามฮ้องแต่อยู่ด้านหลัง เหย้ขึ้นมาอย่างโล่งใจ "ฝ่าบาท หมอหลวงจากสำนักหมอหลวงกับปรมาจารย์คงซึ่งรออยู่นอกตำหนักแล้ว การฝังเข็มวินิจฉัยในวันนี้จะดำเนินการในยามอยู่พะยะค่ะ"

"เงินสั่งเกิดเห็นเวลาแล้ว" น้ำเสียงของกุ๋นยวนไปแหบแห้งเล็กน้อย เขาไอบาๆ สองสามที เมื่อพูดออกมาอีกที่น้ำเสียงก็กลับคืนสู่ปกติ "ไม่รีบ เงินจะไปอาบน้ำก่อน"

เถียนฝูจึงแหงนหน้ามอทั้งฟ้า "กระหม่อมจะไปเตรียมการเดี๋ยวนี้"

กุ๋นยวนไปตอบรับอย่างเกียจคร้าน รู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยลตามกระดูกทันใดนั้นก็ขึ้นได้ "พรุ่งนี้ฮ้องแต่จะส่งภาพวาดมาม้วนหนึ่ง เจ้าไปหาคนที่รู้จักงานที่แท้จริงของหลี่ชิงอวี่นมา ดูว่าภาพวาดนี้ของเขาเป็นของจริงหรือไม่"

เถียนฝูจึงรับคำตามลำดับ

เมื่ออยู่เว่ยกลับมาที่จวนก็ซิงตัวเองอยู่ในห้องตำรา ฝนหมึกเตรียมวาดภาพบางที่ประสบการณ์ท่องได้หล้าเจ็ดปีทำให้เขากลายเป็นคนที่เกลียดชังขนบธรรมเนียมในสังคม ทว่าเขาก็ได้เรียนรู้อะไรมากมาย การเลียนแบบลายพู่กันของจิตรกรชื่อดังในราชวงศ์ก่อน สำหรับเขาแล้วเป็นการไต่ตรงเพียงชั่วครู่เท่านั้น

ฮ้องแต่ลงพู่กัน

น้ำหมึกก่อตัวเป็นรูปร่างบนกระดาษขาว หลี่ชิงอวี่นชอบวาดหมึกในผลงาน

ชอบใช้สีแดงชาด ตะกั่วแดง ผงเยียนจือ* หินเขียว และหินดำเพียงไม่กี่สี เขามักวาดภูเขาด้วยหินใหญ่หนาหนัก แล้วใช้ตะกั่วขาววาดเป็นชั้นของน้ำตกและลำธาร ภาพวาดที่เสนาบดีกรมอากรถวายแต่ฮ่องเต้นั้นเป็นของจริง ซึ่งเป็นผลงานที่มีชื่อว่า 'ภาพภูเขาแม่น้ำพันหลี่' ของหลี่ชิงอวี่น

บังเอิญเหลือเกินที่ฉู่เว่ยเคยเห็นครั้งล่างของ 'ภาพภูเขาแม่น้ำพันหลี่' ในที่พักของนักปราชญ์ผู้ยิ่งใหญ่ท่านหนึ่งที่ใช้ชีวิตอยู่อย่างสันโดษบนหุบเขา ระหว่างท่องใต้หล้า เขาจดจำภาพนี้ได้ลิ้มเลือน แม้กระทั่งกอไผ่หรือระลอกคลื่นของแม่น้ำและภูเขาก็ยังชัดเจนราวปรากฏอยู่เบื้องหน้า

แน่นอนว่าเขาไม่มีภาพวาดของจริงของหลี่ชิงอวี่น นี่เป็นเพียงข้ออ้างในการเข้าเฝ้าฮ่องเต้เท่านั้น เขาไม่จำเป็นต้องมีของจริงเลย

ราตรียางกราย แสงไฟส่องสว่าง

'ภาพภูเขาแม่น้ำพันหลี่' ที่ถูกปลอมแปลงกำลังถือกำเนิดขึ้นอย่างช้าๆ ด้วยปลายพู่กันของฉู่เว่ย

ฉู่เว่ยวางพู่กันลง มองเห็นรอยพู่กันบนภาพวาดที่ยังไม่แห้งดี มุมปากผุดยิ้มน้อยๆ เขาดับเทียนไขแล้วออกไปจากห้องตำราเพื่อพักผ่อน

การวินิจฉัยอาการของฮ่องเต้แต่ละครั้งจะต้องใช้เวลาเกือบครึ่งวัน

บัดนี้ที่ขมับของหมอลวงแห่งสำนักหมอลวงมีเหงื่อซึมเล็กน้อยแล้ว

เขาเก็บเข็มที่ละเอียด เย็นผู้เชิงป้อนยาถ้วยหวานไปอย่างระมัดระวัง

ทั้งตัวของถ้วยหวานไปไวเร็วแรง ใบหน้าซีดขาว มีเม็ดเหงื่อละเอียดผุดขึ้นบนหน้าผาก

หลังจากคงซึ่งตรวจชีพจรของฮ่องเต้เสร็จก็กระซิบกระซาบกับเหล่าหมอลวงผ่านไปครู่หนึ่งพวกเขาก็บอกอาการปัจจุบันของฮ่องเต้ไปตามความจริง

คำพูดเหล่านี้ลึกซึ้งอย่างแท้จริง ถ้วยหวานไปหมดแล้ว ไม่ยอมปล่อยผ่านส่วนที่ไม่เข้าใจ จึงถามทีละเรื่องโดยละเอียด

ร่างกายของเขาไม่ดี การฝังเข็มและยาในเวลานี้ทำเพื่อขจัดไอน้ำในร่าง

* เยียนจือ เป็นสีชาดอย่างหนึ่ง ทำขึ้นจากการสกัดสีของดอกคำฝอย

หลังจากไอเย็นถูกกำจัดออกหมดแล้ว จึงจะเริ่มรักษาร่างกายที่อ่อนแอของเขาได้
กู่หยวนไปวางใจ ยิ้มเอ่ยว่า "เมื่อถึงวันที่ร่างกายของเจิ้นหายดีแล้ว ล้วนเป็น
ผลงานชิ้นหนึ่งของทุกคนในสำนักหมอลวงและปรมาจารย์คงชิ่ง"

พวกเขาต่างกล่าวว่ามิกล้ำ และถูกเถียนฝูเซิงพาออกไปจากตำหนัก
พร้อมกับรอยยิ้มว่า

เซวียหยวนรีบตามออกไป ตบไหล่ของหัวหน้าทหารองครักษ์พลางกล่าวว่า
"ได้เท่าจาง ข้าต้องไปปลดทุกข์"

หนึ่งเค่อต่อมา กู่หยวนไปก็ฟื้นตัวจากการรักษา เขายื่นมือออกไป ชื่นที่น้อย
กู่จูกอเข้ามาประคองเขาทันที กู่หยวนไปลุกขึ้นโดยมีเสื้อคลุมตัวไว้ แล้วเดินไป
นั่งลงข้างโต๊ะ

งานของวันนี้ยังไม่ได้สะสาง กู่หยวนไปเริ่มทำงานของวันนี้อย่างแข็งขัน
ลอบถอนหายใจอยู่หลายรอบ หากการวินิจฉัยครั้งต่อไปก็ต้องใช้เวลาทั้งบ่ายเช่นนี้
เช่นนั้นเขาก็ต้องกระจายงานเหล่านี้ออกไปบ้างบางส่วน

สุดท้ายแล้วการอ่านฎีกาภายใต้แสงเทียนไม่ดีต่อสายตา นานๆ ครั้ง
ไม่เป็นไร ทว่านานไปกลับไม่ดีนัก

หลังจากที่กู่หยวนไปอ่านฎีกาจบสองเล่ม เถียนฝูเซิงกับเซวียหยวนก็เดิน
เข้ามาตามลำดับ สีหน้าของเถียนฝูเซิงผิดปกติ เมื่อเดินมาถึงด้านหลังของฮ่องเต้
ก็ไม่พูดจา

ทว่ากู่หยวนไปกลับพูดว่า "เซวียชิง บิดาของเจ้าส่งฎีกามาว่าอีกสองวัน
จะกลับนครหลวง"

เซวียหยวนไม่ยินดียินร้าย "กระหม่อมทราบแล้วพะย่ะค่ะ"

"หลายวันต่อจากนี้เจ้าก็อยู่จวนเป็นเพื่อนแม่ทัพอาวุโสเซวียอย่างเต็มที่"
กู่หยวนไปยิ้ม "หากแม่ทัพอาวุโสเซวียเห็นว่าเจ้าถวายการปรนนิบัติอยู่ที่
ตำหนักส่วนหน้า เกรงว่าจะตำหนิที่เจิ้นกักตัวเจ้าไว้ ทำให้เจ้ารู้สึกผิด"

"ไม่เลยพะย่ะค่ะ" เซวียหยวนตอบอย่างจริงจัง "บิดาของกระหม่อมมีแต่
จะซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณที่ฝ่าบาทเห็นความสำคัญของกระหม่อม"

ตราบดีที่ได้เข้าวังแล้ว เซวียหยวนจะไม่มีวันให้โอกาสกู่หยวนไปไล่ตน

ออกไปจากวังอีกครั้งเป็นอันขาด

วันเวลาที่ต่อให้พยายามมากเพียงใดก็ไม่อาจเห็นหน้าของกัวยวนไป ยามนี้
เมื่อเห็นท่าทางของอู่เว่ยก็รู้แล้วว่ามันยากลำบากเพียงใด

เซวียหยวนคิดอย่างยินดีเมื่อเห็นผู้อื่นเป็นทุกข์ เขาจะไม่อนุญาตให้เรื่องนี้
เกิดขึ้นอีกเป็นอันขาด

คาวอียา

บทที่ 135

จากนั้นเช้าวันรุ่งขึ้น จู๋เว่ยก็ขอพระบรมราชานุญาตเข้าไปในตำหนักเซวียนเจิ้ง

เขาสวมชุดขุนนาง ในมือมีภาพวาดม้วนหนึ่งที่ใส่ไว้ในห่อผ้า ยังมีเจ้าหน้าที่จากสำนักตรวจการคนหนึ่งมากับเขาด้วย คนผู้หนึ่งมีความหลงใหลในภาพวาดของหลี่ชิงอวั้นจึงค่อนข้างมีความเข้าใจ เขาถูกเถียงผู้เชิงเชิญมา ช้ำยังต้องการจะดูภาพวาดครึ่งบนและครึ่งล่างของภาพสองม้วนนี้ว่าเป็นของจริง และสามารถรวมกันเป็นหนึ่งเดียวได้หรือไม่

วันนี้มีฝนตกปรอยๆ ภาพวาดอาจจะขึ้นไปบ้างจึงทำให้กระดาษยับย่นเล็กน้อย บัดนี้ภาพวาดในห้องพระคลังได้ถูกนำมาวางอยู่บนโต๊ะทรงงานแล้ว เจ้าหน้าที่สำนักตรวจการคงตรวจตาเป็นประกาย มองภาพวาดไม่วางตา

กู่หยวนไปหิวเฉาะพลางเอ่ยเข้าว่า "สายตาวันชิงคล้ายจะแผดเผาภาพวาดของหลี่ชิงอวั้นอย่างไรอย่างนั้น"

ได้เท่าวันยี่มอย่างระมัดระวัง ถวายการคำนับพร้อมกับจู๋เว่ย หลังจากลุกขึ้นจู๋เว่ยก็นำห่อผ้าออกมาจากอกเสื้อแล้วส่งให้ชั้นที่

ในที่สุดภาพวาด 'ภาพภูเขาน้ำน้ำพันหลี่' ทั้งสองส่วนก็ถูกวางไว้คู่กัน

กู่หยวนไปเหลือบมอง อดที่จะหิวเฉาะมิได้ "ผู้ซึ่ง ภาพวาดของเจ้าจะต้องเป็นของปลอมแน่"

แม้เขาไม่เข้าใจในภาพวาด ทว่าอย่างน้อยก็มองระดับความเก่าใหม่ของ

ภาพวาดออก หากมองเพียงภาพเดียวยังไม่เท่าไร ทว่าเมื่อวางภาพวาดทั้งสองไว้คู่กัน ความแตกต่างระหว่างเก่าใหม่ก็เด่นชัดขึ้นมาทันที

ปากของฉู่เว่ยอ้าออกเล็กน้อย สูดหายใจเต็มปากรตามเดิม หลุบตาลงมองภาพวาดบนโต๊ะ ทำทางผิดหวังเล็กน้อย

ทันใดนั้นได้เห็นว่าวันก็โพล่งคำว่า "เอ?" ออกมา โนมัตว์เข้าไปดูภาพวาดม้วนนั้นของฉู่เว่ย "ฝ่าบาท นี่แปลกจริงๆ แม้จะเก่าใหม่ต่างกัน ทว่าฝีมือของภาพวาดนี้ก็ยังเป็นไปตามทิศทางของภูเขาและสายน้ำ ล้วนเป็นเอกลักษณ์การวาดภาพของหลี่ชิงอวี่น หากไม่มองเก่าใหม่ แต่มองภาพนี้เพียงอย่างเดียว เหมือนหลี่ชิงอวี่นเป็นคนวาดก็มีปาน"

กู่หยวนไปตกตะลึง จมูกย่นเล็กน้อย "จริงรึ"

ได้เท่านั้นไม่กล้ากล่าวถึงภาพนี้อีกเต็มที่นัก "กระหม่อมขออภัยที่พะย่ะค่ะ"

ในวันฝนตกไร้ซึ่งแสงอาทิตย์ ได้เท่านั้นยิ่งดูก็ยิ่งเหมือนและยิ่งรู้สึกแปลกใจเขานำสองภาพมาต่อกันแล้วดูอย่างละเอียดอีกครั้งว่า ส่วนที่ถูกตัดขาดเชื่อมกันอย่างไร้รอยต่อ ทุกส่วนดูเข้ากันได้ดีกับภาพวาดด้านบน หากนี่ไม่ใช่ภาพวาดเดียวกัน แล้วผู้ที่ลอกเลียนแบบทำได้อย่างไร

เป็นไปได้หรือ ที่เพียงอาศัยครึ่งล่างของภาพวาดก็สามารถเชื่อมต่อครึ่งบนของภาพวาดโดยไร้ข้อผิดพลาดได้

"เหมือนเหลือเกิน" ได้เท่านั้นอุทาน "แม้กระหม่อมจะรู้จักภาพวาดนี้ก็ไม่กล้าพูดว่าในภาพนี้มีอะไรที่แตกต่าง"

หางตาของกู่หยวนไปกระตุก "น่าสนใจ"

เขาก้าวไปข้างหน้า ได้เท่านั้นถอยหลังหลีกทางให้ ฮองเต้ก้มตัวลงมองดูภาพวาดที่ฉู่เว่ยถวายเป็น

แต่ฉู่เว่ยกลับกำลังมองฮองเต้

ผมสีดำที่อยู่บนไหล่ของกู่หยวนไปทำท่าจะหล่นแหล่มีหล่นแหล่ มันพลั้งไปตามทุกการเคลื่อนไหวเล็กๆ น้อยๆ ของเขา เส้นผมสองเส้นที่อยู่สุดปลายขอบคุดันตรงยี่สิบ

หากก้มหน้าลงอีกหน่อย มันจะกวาดภาพวาดของฉู่เว่ยหรือไม่

หากกवादจริง ๆ เกรงว่าอาจจะเปื้อนหมึกมูมหนึ่งทีโดนฝนและยังเปียกชื้นอยู่
ฉูเว่ยเพิ่งจะคิดเช่นนั้น ผมของฮ่องเด็กก็เลื่อนหล่นจากไหล่ทั้งสองข้าง ฉูเว่ย
ก้าวไปข้างหน้าตามจิตใต้สำนึกและรับผมกลุ่มนั้นไว้ทันเวลาก่อนที่จะสัมผัสกับ
ภาพวาด

สายตาของฮ่องเต๋หยุดอยู่ที่เขา ฉูเว่ยเป็นบุรุษดูหยก เขาเอ่ยอย่าง
ใจเย็นยิ่งว่า "ไม่รู้ภาพวาดนี้ผ่านมือของคนมามากเท่าใด ฝ่าบาทอย่าสัมผัสมัน
จะดีกว่าพะยะค่ะ"

กู่หยวนไปยิ้มๆ ยืนตัวตรงแล้วตอบๆ แขนของฉูเว่ย "ดูซิใจนัก"

ผมสีดำลื่นไหลหลุดจากมือของฉูเว่ย

ฉูเว่ยชักมือกลับ รอยยิ้มละเอียดย่นในดวงตา "มิกล้าพะยะค่ะ"

แม้ภาพวาดนี้จะป็นของปลอม ทว่าเนื้อหาในภาพวาดกลับเป็นของจริง
กู่หยวนไปรู้สึกสนใจขึ้นมา เขาให้ฉูเว่ยทิ้งภาพวาดนี้ไว้ หากคราวหน้าพบผู้ที่
ขายภาพวาดให้เขาอีกก็ให้รับมารายงานทันที

ไม่นานหลังจากนั้น แม้ทัพอาวโสเซวียก็กลับมายังนครหลวงแล้ว

เขาเข้าวังหลวงไปเข้าเฝ้าหารือเกี่ยวกับงานราชสำนักกับกู่หยวนไปก่อน
การค้าทางชายแดนดำเนินไปอย่างราบรื่นมาก สกุลจางได้เตรียมเส้นทางการค้านี้
มาเป็นเวลานานแล้ว พวกเขาซื้ออาชีพค้าขายเป็นทุนเดิม ด้วยเหตุนี้การค้าขาย
ที่ดำเนินการนั้น อยากรได้สิ่งใดก็ล้วนมี ซึ่งดึงดูดความสนใจและความกระตือรือร้น
ของชนเผ่าเร่ร่อนที่มีต่อตลาดแลกเปลี่ยนชายแดนเป็นอย่างยิ่ง

ความกระตือรือร้นนั้นปรากฏออกมาให้เห็น ม้าที่นำเข้ามาจากชายแดน
ตอนเหนือถูกส่งเข้าสู่กองทัพเป็นรอบๆ วัวและแกะส่วนหนึ่งจากชายแดนตอนเหนือ
ถูกนำไปขายทางใต้ และบางส่วนก็นำเข้าไปในค่ายทหารเพื่อเพิ่มเนื้อสัตว์ให้กับ
กองทัพ

รวมกับม้าที่แคว้นซีชยาส่งมาก่อนหน้านี้ก็สามารถเพิ่มกำลังทหารม้า
ในกองทัพได้อีกหนึ่งหมื่นนาย ในบรรดาทหารม้า อาวุธและวิธีการฝึกของ
ทหารม้าหนักก็ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเช่นกัน อาหารไม่ขาด เนื้อสัตว์

และผักผลไม้ที่เพียงพอก็สามารถบำรุงร่างกายให้มีความแข็งแรงและกำลังวังชาได้

ครั้งมีวัวและม้าจำนวนมากเข้ามาในกองทัพเช่นนี้ ความเคารพนับถือและความรักที่เหล่าทหารมีต่อช่องเตโณมงามได้เพิ่มขึ้นไปอีกขึ้น พวกเขารู้ว่าวันเวลา มีทั้งร้ายและดี ก่อนที่จะมาเป็นทหารพวกเขาไม่เคยมีโอกาสได้สัมผัสกับชีวิตที่มีเนื้อสัตว์และมีข้าวกินเช่นนี้มาก่อน

ทั่วทั้งใต้หล้า เมื่อเข้ากองทัพแล้วชีวิตดีขึ้นกว่าในอดีต มีเพียงตำแหน่งเท่านั้น ที่ทำได้

กองทัพสำคัญยิ่งยวด หลังจากที่ถูกหยวนไปถามเรื่องวัว แกะ และม้า ก็ถามเรื่องการรักษาการณที่ชายแดนต่อ แม่ทัพอาวุโสเชียวมีหลากหลายมณ ผลิตปนเป อดที่จะกล่าวเสริมได้ "ตอนที่กระหม่อมนำทัพไปรักษาการณที่ชายแดน ตอนเหนือ เหล่าทหารชายแดนผอมแห้งเหมือนฟืน ชาวบ้านในชายแดนตอนเหนือ ก็ยิ่งอกสั่นขวัญแขวน นอนกินนอนไม่หลับ ทว่าเมื่อกระหม่อมกลับนครหลวงคราวนี้" เขาอดที่จะเผยยิ้มออกมาไม่ได้ "ชาวบ้านต่างมาส่งตามสองข้างทาง น้ำตาหลังไหล ยาวสิบหลี่ มอบของมากมายแก่กระหม่อมและเหล่าทหารจนพวกกระหม่อม รับไม่ไหว"

"ทั้งยังมีเหล่าทหารในชายแดนตอนเหนือ" ดวงตาของแม่ทัพอาวุโส อดที่จะระคายเคืองมิได้ "ปีกลายหิมะตกหนัก บ้านเรือนหลายหลังถล่ม พวกเขาไปช่วยจัดการหิมะหลายคืนติดต่อกัน หิมะตกหนักต่อเนื่องหลายวัน แม้แต่ เส้นทางก็ถูกปิดกั้น ทว่ากลับไม่มีทหารที่แข็งตายเลยสักคน"

"พวกกระหม่อมกินน้ำแกงเปิด สวมเสื้อบุวมที่ฝ่าบาทพระราชทาน และ ผ่านทั้งฤดูหนาวไปได้อย่างปลอดภัย"

ถูกหยวนไปไ้ได้ยินดังนี้ก็รู้สึกอบอุ่นในหัวใจ เขายิ้มพลางกล่าวอย่างจริงใจ "นี่เป็นฉากที่เจ้เอนอยากเห็นที่สุดในชีวิต"

"บ้านเรือนน้อยใหญ่อยู่เย็นเป็นสุข" ถูกหยวนไปกล่าวเสียงต่ำ "กำบังลมฝน เพื่อให้ผู้ยากแค้นในใต้หล้าอยู่ได้ด้วยรอยยิ้ม"

ครั้งได้ยินเช่นนี้ แม่ทัพอาวุโสก็น้ำตานองหน้าทันที

แม่ทัพพาวุโสเชวียออกจากวังหลวงด้วยน้ำตาซึม ย่องตั้งใจให้เชวียหยวน กลับจวนพร้อมกันกับเขา เชวียหยวนมองดูแม่ทัพพาวุโสเชวียแวบหนึ่งก็รู้สึกปวดศีรษะ "ท่านแม่ทัพเชวีย ท่านหยุดร้องให้ได้หรือไม่"

บัดนี้แขนเสื้อของแม่ทัพพาวุโสเชวียเปียกชุ่มไปด้วยน้ำตาแล้ว "ฝ่าบาท ประเสริฐอย่างแท้จริง ฝ่าบาทประเสริฐเกินไปแล้ว"

มีรอยยิ้มผุดขึ้นบนใบหน้าของเชวียหยวน "ฝ่าบาทยอมประเสริฐอย่างแท้จริง อยู่แล้ว"

เมื่อแม่ทัพพาวุโสเชวียกลับมาถึงจวน ความตื่นตันและความซาบซึ้งในอก จืดค่อยๆ สงบลง เขาร้องให้ต่อน้าบุตรชายนานเพียงนี้ รู้สึกเกือบจะไปชั่วขณะ จังหวะแอมกระโถยสองสามที "อีกไม่กี่วันเจ้าก็จะอายุสี่สิบห้าปี ใกล้ถึงวัยที่จะเป็นอิสระแล้ว เชวียหยวน เมื่อไรจะแต่งสะใภ้ให้เข้าได้สักที"

เชวียหยวนครุ่นคิดอย่างจริงจังครู่หนึ่ง "ยาก"

"มารดาของเจ้ากับข้าต่างรู้ว่าเจ้ามีคนทีพึงใจ" แม่ทัพพาวุโสเชวีย ถอนหายใจยาว เพียงนี้ก็ว่าเขาไม่ต้องการพูดมาก "ข้ามีเจ้าตอนอายุสี่สิบปี สองปีต่อมาหลินเกอเอ๋อร์ก็คลอดออกมา บัดนี้ข้าก็ล่วงเลยสี่สิบมาแล้ว แม้แต่หลานสักคนก็ยังไม่ได้มี"

เชวียหยวนเอ่ยอย่างเกียจคร้าน "ง่ายดายยิ่งนัก พรุ่งนี้ข้าจะหาแม่นาง สองสามคนที่เต็มใจคลอดบุตรให้กับบุตรชายคนรองของสกุลเชวีย ชังพวกนางกับเขาให้อยู่ด้วยกัน ไว้ตั้งครรรภ์เมื่อไรค่อยออกมาจากห้อง"

"เจ้าก็มีคนที่ชอบพอแล้ว เหตุใดคนที่เจ้าชอบถึงไม่คลอดหลานให้ข้าเล่า" แม่ทัพพาวุโสเชวียโบหน้าบึ้งตึง ไม่พอใจอย่างยิ่ง "หรือเจ้าลูกกระต่ายไม่ได้เรื่องอย่างเจ้า จวนปานนี้ก็ยังไม่เห็นางตกลงปลงใจกับเจ้าไม่ได้สัก"

"คลอดไม่ได้" เชวียหยวนกล่าวไปตามตรง "และเป็นความจริงที่อีกฝ่าย ไม่เคยตกลงปลงใจกับข้า"

เป็นไปได้ว่าจะไม่มีวันตกลงแต่งงานกับเขาตลอดไป สกุลเชวียเองก็น่าจะ... เลี่ยงฝ่าบาทไม่ไหว

แม่ทัพพาวุโสเชวียสีหน้าล้าลึก "ในเมื่อนางไม่ยอมแต่งกับเจ้า เจ้าก็เลิกคิด

"ได้แล้ว! ไว้ข้าจะให้มารดาเจ้าจัดการเรื่องงานแต่งงานของเจ้าทันที"

เซวียหยวนสีหน้าเฉยเมย "แม่ทัพเซวีย ของข้าไม่แข็ง"

แม่ทัพอาวูโสเซวียข่มเพลิงโทสะไม่ไหวอีกต่อไป ระเบิดคำรามออกมา "เจ้าไม่แข็ง แล้วตอนอยู่ชายแดนเจ้าชักกางเกงเป็นครั้งแรกมันคืออะไร! เซวียจิวเหยา เจ้าช่างกล้านัก เพื่อสตรีที่ไม่ชอบเจ้าทั้งยังให้กำเนิดทายาทให้เจ้าไม่ได้ เจ้ายังกล้ากล่าวคำประสาธน์ออกมาได้"

เสียงคำรามนี้ทำให้บ่าวรับใช้ที่มาต้อนรับการกลับมาของเจ้านายสะดุ้งโหยง ครั้นสูหยินเซวียเข้ามาก็ได้ยินประโยคนี้อดี สีหน้าของนางแปรเปลี่ยนฉับพลัน หลังจากไล่บ่าวรับใช้ไปแล้วก็ก้าวไปข้างหน้า "นี่มันเกิดอะไรขึ้น"

"เจ้าบุตรชายตัวดีของเจ้าเกิด" แม่ทัพอาวูโสเซวียโกรธจนมือสั่น "เพื่อสตรีคนหนึ่งแล้ว กล้าพูดเรื่องเหลวไหลเช่นนี้ออกมาได้!"

สูหยินเซวียตกตะลึง จากนั้นก็มองเซวียหยวน

เซวียหยวนยิ้มกว้าง "ท่านพ่อ ใครบอกท่านว่าเป็นสตรีเล่า"

แม่ทัพอาวูโสเซวียนิ่งงัน

เซวียหยวนยัดเหยียดร่างกายพลางคิดว่าอีกสักครู่จะมีกฎตระกูลข้อใดที่สามารถปกป้องเขาได้บ้าง "คนที่ข้าชอบพอเป็นบุรุษ แน่แน่นอนว่าไม่สามารถมีหลานให้ท่านได้ ข้าเห็นว่าคุณชายรองเซวียก็ไม่ว่าง ท่านต้องการหลานไม่ใช่หรือ ให้คุณชายรองเซวียมีสักแปดถึงสิบคน ท่านเลี้ยงได้แน่นอน"

แม่ทัพอาวูโสเซวียมองเขาอย่างล้าลึก กดเสียงต่ำว่า "เจ้าพูดอีกทีซิ"

การแสดงออกของแม่ทัพอาวูโสเซวียนี่ต่างหากถึงจะเรียกว่าบันดาลโทสะอย่างแท้จริง

สูหยินเซวียน้ำตาคลอเบ้า มองบุตรชายด้วยความเป็นห่วง

คราก่อนที่แม่ทัพอาวูโสเซวียโกรธเป็นพื้นเป็นไฟก็ที่คุณชายรองเซวียปางตาย

เซวียหยวนจุปากด้วยเสียงหนึ่ง เขาเอ่ยอย่างไม่ช้าไม่เร็วว่า "ท่านแม่ทัพเซวีย ข้าจะพูดเป็นครั้งสุดท้าย ท่านจงฟังให้ดี"

เขาเหลือบตาขึ้น "บุรุษที่ข้าชอบ จะต้องเป็นเขาเท่านั้น คนอื่นนอกเหนือ

จากเขา ข้าก็ไม่แข็ง"

วันต่อมาเซวียหยวนไม่ได้เข้าวัง

กั๋นหยวนไปคาดเดาในใจอยู่แล้ว ทว่าบางครั้งก็เรียกหาคนก็ยังเรียกออกมา โดยไม่รู้ตัว "เซวียหยวน"

ในเวลากลางวัน เกียนฝูเชิงปรนนิบัติฮ่องเต้เข้านอน เขาต้องการจะกล่าวอะไรบางอย่างทว่ากลับหยุดอยู่เนิ่นนาน ในที่สุดก็เอ่ยเสียงเบาว่า "ฝ่าบาทหลายคืนก่อนตอนที่กระหม่อมส่งหมอลงจากไปก็พบกับใต้เท้าเซวียระหว่างทางกลับ กระหม่อมอยู่ในมุมหนึ่งได้ยินใต้เท้าเซวียกล่าวอะไรบางอย่างกับเหล่าหมอลง"

กั๋นหยวนไปเฝ้าหับตาลง ลมหายใจเย็ดยาว "หืม?"

"ใต้เท้าเซวียถามหมอลง" เกียนฝูเชิงเค้นเสียงลอดไพร่อย่างยากลำบาก "ว่าพระองค์สามารถถูกปรนนิบัติยามค่ำคืนได้หรือไม่"

เดิมทีเขานึกว่าฮ่องเต้อาจจะขมวดพระขนงหรือกริ้ว ทว่าฮ่องเต้กลับแย้มมุมพระโอษฐ์อย่างคาดไม่ถึง แล้วตรัสถาม "หมอลงว่าอย่างไร"

เกียนฝูเชิงสาลึก ตอบอย่างว่างาย "หมอลงกล่าวว่าครั้งเดือนต่อจากนี้ก็ทำเรื่องเช่นนั้นได้พะย่ะค่ะ"

"ครั้งเดือนหรือ" กั๋นหยวนไปพนเสียงหัวเราะเย็นชา "เจ็นจดจำไว้แล้ว"

เกียนฝูเชิงแสดงสีหน้าแปลกประหลาด "ใต้เท้าเซวียก็กล่าวเช่นนั้น"

เหตุใดฝ่าบาทถึงมีพระทัยตรงกับใต้เท้าเซวียได้

กั๋นหยวนไปหลุดหัวเราะ

เขาเข้านอนด้วยอารมณ์ปรีดาเช่นนี้ ครั้นตื่นขึ้นเกียนฝูเชิงกลับบอกเขาว่า คนที่ซ่อนตัวอยู่ในจวนสกุลเซวียมารายงานว่าเมื่อคืนเซวียหยวนถูกแม่ทัพอาจุโกลงโทษด้วยกฎตระกูล และถูกกักขังในโถงบรรพบุรุษด้วยอาการบาดเจ็บทั้งคืน

ทันทีที่เกียนฝูเชิงกล่าวเช่นนั้น กั๋นหยวนไปก็มีสีหน้าเย็นชา สีหน้าของเขานั้นน่าเกลียดยิ่ง แววตาล้ำลึก เกียนฝูเชิงตัวสั่นจ้อง "ฝ่าบาท?"

"เตรียมม้า" ผ่านไปครู่หนึ่งกั๋นหยวนไปก็เอ่ยขึ้นอย่างเย็นชา "ไปจวนสกุลเซวีย"

บทที่ 136

หลังจากผ่านไปครึ่งชั่วโมง รถม้าของฮ้องเต็กก็หยุดอยู่หน้าประตูจวนสกุลเซวีย

ฮ้องเต็กลงมาจากรถ สีหน้าเย็นชาเล็กน้อย เขารับการคำนับจากแม่ทัพอาวูโลเซวียด้วยความจริงใจก่อนที่จะยกมูมปากเอ่ยว่า "เซวียซิง วันนี้เจ็็นรบกวนแล้ว"

แม่ทัพอาวูโลเซวียปลดบปัสั่มที่ได้รับความโปรดปราน "การเสด็จของฝ่าบาทนับเป็นเกียรติของกระหม่อม กระหม่อมยินดีอย่างยิ่งพะย่ะค่ะ"

กู่หยวนไปยิ้มๆ เดินผ่านเขาเข้าไปในจวนสกุลเซวีย แม่ทัพอาวูโลเซวียรีบตามไป ผู้คนต่างกระวีกระวาดเป็นการใหญ่ กู่หยวนไปก้าวอย่างรวดเร็วในน้ำเสียงนั้นฟังไม่ออกถึงความขุ่นเคือง "เซวียซิง เหตุใดเซวียจิวเหยาจึงไม่ออกมาพบเจ็็น"

สีหน้าของแม่ทัพอาวูโลเซวียแข็งทื่อ อ้าๆ อึ้งๆ "คือว่าเขา..."

กู่หยวนไปหยุดเดินกะทันหัน

แม่ทัพอาวูโลเซวียก็หยุดลงเช่นกัน ฮ้องเต็กเบือนหน้าไป ใบหน้าด้านข้างที่อยู่ภายใต้แสงอาทิตย์มองเห็นการแสดงออกได้ไม่ชัดเจน ดวงหน้าถูกซ่อนภายใต้เงามืด ผมเส้นละเอียดพลิ้วไหว แม่ทัพอาวูโลเซวียรู้สึกท้อสว่าสายตาที่ฮ้องเต็กมองตนนั้นช่างลึกลับ มันกดดันจนหัวใจของเขาแทบหยุดเต้น

ผ่านไปครู่หนึ่ง มูมปากของฮ้องเต็กก็ยกขึ้นแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า

"ตอนที่เซวียซิงอยู่ที่ชายแดนตอนเหนือ เซวียจิวเหยาต้องดูแลทั้งจวนสกุลเซวีย ในนครหลวง หลายเดือนก่อนหวนไท่เฟยสิ้นพระชนม์ ร่างกายของเงินไม่ดี แต่ก็ เป็นเพราะเขาอาสาที่จะปรณิบัติอยู่ในตำแหน่งหน้าและลงมือทำทุกอย่าง ด้วยตัวเอง ในฐานะที่เขาเป็นถึงแม่ทัพ มีความอุตสาหะไม่แปรผัน ไม่หึงผยอง หาได้ยากยิ่ง"

แม่ทัพอาวโสเซวียกล่าวอย่างมีเหตุผล "ฝ่าบาทตรัสเกินไปแล้ว บุตรชาย กระหม่อมทำเรื่องเหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งสมควร"

"สิ่งสมควร?" กุ้ยหวนไ้ยกมูปาก "เซวียซิง เซวียจิวเหยาทำงานตรงกับใจ ของเงิน เป็นต้นกล้าที่ดีสำหรับการเดินทัพและการต่อสู้ มีพรสวรรค์ของแม่ทัพ การที่เขาทำเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ในตำแหน่งหน้าเช่นนี้ คนอื่นล้วนรู้สึกว่าเขาไม่คน ไม่ถูกงาน เซวียซิงไม่รู้สึกว่าเงินทำผิดต่อเขาหรือ"

แม่ทัพอาวโสเซวียคิดเช่นนั้นได้กัน เขาริบสายหน้า "สามารถปรณิบัติ ข้างกายฝ่าบาทนับเป็นวาสนาของบุตรชายกระหม่อม หากเขาทำผิดกฎใด ฝ่าบาท ลงโทษได้โดยตรง ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงกระหม่อมพะย่ะค่ะ"

กุ้ยหวนไ้มองแม่ทัพอาวโสเซวียอย่างล้าลึก หมุนตัวเดินไปข้างหน้าต่อ "เซวียซิงกล่าวเช่นนั้นเงินก็พอใจ เงินขอล่าตามตรง เซวียจิวเหยาทำงานตามใจ ของเงินมาก ในเมื่อเป็นเช่นนี้อีกสองวันก็ให้เขากลับตำแหน่งมาเถิด"

แม่ทัพอาวโสเซวียล่งเล "ฝ่าบาท คือว่า..."

กุ้ยหวนไ้ไปคล้ายไม่ได้ยิน ถามขึ้นอีกครั้ง "เซวียซิง เซวียจิวเหยาเล่า"

แม่ทัพอาวโสเซวียอ้อๆ อึ้งๆ พุดอะไรไม่ออก

"ให้เขามาพบเงิน" ฮองเต้คล้ายรู้อะไรบางอย่าง ดวงตาสีเข้มจับจ้องไปที่ แม่ทัพอาวโสเซวีย ผุดยืมซ้ำๆ "หากไม่สามารถพบเงินได้ เซวียซิง เช่นนั้นเจ้าก็ต้อง บอกสาเหตุที่เซวียจิวเหยามาพบเงินไม่ได้โดยละเอียดแล้ว"

เซวียหวนยังถูกขังอยู่ในโถงบรรพบุรุษ แม่ทัพอาวโสเซวียเดินนำฮองเต้ ไปที่หน้าต่างโถงนั้น ครันมองเข้าไปด้านในก็เห็นเงาร่างๆ คล้ายคุกเข่าอยู่ใน ความมืด

จุมพของกู่หยวนไปนั้นไวดอกกลิ่นเป็นอย่างยิ่ง ทันทีที่หน้าต่างเปิดออก ก็ได้กลิ่นควาเล็ดทันทึ

เขายิ้มเย็นซา

ฮึ...เซวียจิวเหยาถูกคนทำร้าย

คนที่กู่หยวนไปต้องการลับนอนด้วย คู่ชีวิตที่สามารถขึ้นเตียงได้ในครั้งเดือน ใหหลัง กลับถูกแม่ทัพอาวุธเซวียทำโทษด้วยกฎตระกูลถึงขั้นเลือดตกยางออก

"แม่ทัพเซวีย" กู่หยวนไปมองดูเงาที่อยูในความมืด เอ่ยเสียงต่ำว่า "เซวียจิวเหยาทำอะไรผิด ถึงได้ทำให้ท่านเกรี้ยวกราดได้ถึงเพียงนี้"

ความลำบากใจวูบผ่านใบหน้าของแม่ทัพอาวุธเซวีย ความโศกเศร้าที่เกิดจากการเห็นเซวียหยวนในสภาพนี้แปรเปลี่ยนเป็นความโกรธในทันใด เขาพนมมหายใจเย็นซา "ฝ่าบาท บุตรชายของกระหม่อมเกร สมควรได้รับโทษพะยะคะ"

"สมควรได้รับโทษ?" ไม่ก็คำนี้วนเวียนอยู่ที่ปลายลิ้นของกู่หยวนไป อย่างพินิจพิเคราะห์

เทียนฝูเชิงได้ยินน้ำเสียงของฝ่าบาทเช่นนี้ ผิวหนังก็เกร็งแน่นทั้งตัว ถอยออกมาก้าวหนึ่งอย่างระมัดระวัง

ทว่าแม่ทัพอาวุธเซวียไม่ใช้ารับใช้ที่ปรนนิบัติข้างกายฮ่องเต้เป็นเวลานาน เขาพยักหน้าโดยไม่ได้สังเกตอื่นใดทั้งสิ้น ทั้งยังกล่าวอย่างโกรธเคืองว่า "หาก เขาไม่ปรับปรุงตัว ไม่ยอมรับผิดชอบหนึ่งวัน ก็อย่าได้ออกจากโถงบรรพบุรุษหนึ่งวัน อย่าว่าแต่ตึจนกลายเป็นเช่นนี้เลย ต่อให้ตึจนตายก็ถือเป็นการขอขมาบรรพบุรุษ!"

กู่หยวนไปหัวเราะเสียงต่ำ

เขาหัวเราะอยู่ครู่หนึ่ง ูๆ กู่หยวนไปก็ถอนหายใจ "แม่ทัพเซวีย" เขากล่าวซ้ำๆ "ทุกสิ่งในใต้หาล้าล้วนเป็นของเงิน"

ปลายนิ้วยกขึ้น ชีไปยั้งเซวียหยวนที่อยู่ในโถงบรรพบุรุษซ้ำๆ มือของฮ่องเต้ ที่สอดเข้าไปในแขนเสื้อวางอยู่อย่างสงบ "ใต้หาล้าเป็นของเงิน คนเป็นคนของเงิน เซวียจิวเหยายอมเป็นของเงินเช่นกัน"

ฮ่องเต้หัวเราะ หันมามองแม่ทัพอาวุธเซวียพร้อมกับรอยยิ้ม แวดตาอ่อนโยน "เซวียชิง เมื่อไม่มีคำอนุญาตจากเงิน เจ้าจะตีเขาจนกลายเป็นเช่นนี้ได้อย่างไร"

แม่ทัพอาวุธเซวียนึงงันอยู่กับที่ ผ่านไปครู่ใหญ่จึงรีบอธิบาย "ฝ่าบาท กระหม่อมทำไปเพราะมีเหตุผลพะย่ะค่ะ"

ฮ่องเต้ชี้แนะอย่างจริงจัง "ไม่ว่าจะเป็นเหตุผลใด เจ้าก็ไม่ควรลงมือหนัก ถึงเพียงนี้"

"เทียนตี้จวินซินซือ*" กุ้ยหยวนไปหันกลับไป มองเข้าไปยังโถงบรรพบุรุษ ร่างนั้นเลื่อนรางท่ามกลางแสงไฟสลัว เอ่ยเสียงเบาว่า "แต่แม่ทัพเซวีย หากเจ้า ตีเขาจนพิการแล้ว เจิ้นจะใช้งานใครได้ มีเซวียจิวเหยาอยู่ข้างกาย ดีเลวอย่างไร เจิ้นก็สั่งสอนได้ ทำผิดอะไร แม่ทัพเซวียก็ลงมือด้วยความเมตตาบ้าง อย่าให้เขา โดนตีจนสะบักสะบอมเช่นนี้โดยที่เจิ้นไม่รู้... เข้าใจหรือไม่"

ประตูห้องโถงบรรพบุรุษถูกเปิดออกจากด้านนอก

ปากของเซวียหยวนแห้งผาก หนึ่งปากลอก เขาเหลือบเปลือกตาขึ้น เผชิญกับแสงแดด คิดในใจว่าคนให้ข้าวให้น้ำเข้ามาแล้วหรือ

เสียงน้ำจากในกาน้ำชาดังขึ้น กลิ่นหอมของชาผสมกับกลิ่นหอมอันเข้มข้น ของอาหาร เซวียหยวนลืมหันเล็งเล็กน้อย มองดูช่องที่เปิดออกมาจากแสงสว่างนั้น เลือคลุมถูกยกขึ้นอย่างรุนแรง ชั่วพริบตาหนึ่งช่องเด็กคลุมมันไว้บนตัวเขา

ชายเสื้อคลุมสีแดงร่วงลงช้าๆ กุ้ยหยวนไปคุกเข่าลงตรงหน้า "พินเพื่อน ไปแล้วรี"

เซวียหยวนเอ่ย "ฝ่าบาท..."

กุ้ยหยวนไปยกมูมปาก มองสำรวจเซวียหยวนขึ้นลง

เดิมทีเซวียหยวนร่างกายแข็งแรง บัดนี้อยู่ในโถงบรรพบุรุษมาหนึ่งราตรี มองไม่เห็นอะไรจากบนโบหน้า ทว่าเขาดูดีกว่าที่กุ้ยหยวนไปจินตนาการไว้ กุ้ยหยวนไปวางใจลง ปรบมือเบาๆ ชันที่วางโต๊ะเตี้ยอันวิจิตรลงเบื้องหน้าเซวียหยวน อาหารในกล่องที่ถูกอุ่นด้วยน้ำร้อนยังคงมีไอร้อนลอยกรุ่น อาหารอันโอชะกับน้ำแกงร้อนๆ วางไว้ด้านบน หมอหลวงเดินเข้ามาเพื่อตรวจสอบบาดแผลบนตัวของเซวียหยวน

* เทียนตี้จวินซินซือ หมายถึงห้าสิ่งซึ่งเป็นตัวแทนของการบุญขากย่องของชาวจีน แบ่งออกเป็นฟ้า ดิน ส่องเต้ ผู้อาวุธ และครูบาอาจารย์

หลังจากมือถูกยึดตะเกียบหยกคู่หนึ่งเซวียหย่วนก็ได้สติ เขามองไปยัง
ห้องใต้โถงอยู่บนเบาะ มองอยู่พักหนึ่งก็อ้าปากเอ่ย "ฝ่าบาทมาได้อย่างไรพะย่ะค่ะ"

กั๋นหยวนไปกล่าวอย่างรวบรัด "เจ้ากินอาหารเสียก่อน"

เซวียหย่วนอยากจะหัวเราะ ทว่าทันทีที่เสียงหัวเราะมาถึงลำคอก็กลายเป็น
เสียงไออื้อ

หมอลหวงที่อยู่ด้านหลังรีบพูดขึ้น "ได้เท่าเซวียข้าหนอย ระวังการเคลื่อนไหว
ให้มาก พวกข้าจะพยายามให้ท่าน อย่าแคะแผลเด็ดขาด"

"ข้ารู้แล้ว" เซวียหย่วนจิบชาไปคำหนึ่งเพื่อระงับอาการไอ สายต่ายังคง
จับจ้องอยู่ที่กั๋นหยวนไป อยากจะหัวเราะอีกครั้ง "กิน ะหม่อมจะกินเดี๋ยวนี้"

เขาเคี้ยวขึ้นเนื้อที่ยังร้อนกรุ๋นในจานอาหารแล้ววางลงในชามของฮ่องเต้
"ฝ่าบาทก็เสวยด้วยพะย่ะค่ะ"

กั๋นหยวนไปหยิบตะเกียบขึ้นมา แล้วกินคำหนึ่งอย่างสบายๆ

ขณะที่หมอลหวงรักษาบาดแผลให้เซวียหย่วนอยู่นั้น เซวียหย่วนก็รับประทานอาหาร
ให้ฮ่องเต้ตลอดเวลา เขาชอบกินเนื้อมากที่สุด อาหารที่เคี้ยวให้กั๋นหยวนไปแล้วนั้นเป็น
อาหารที่เขาชอบทั้งสิ้น อาหารเหล่านี้ค่อนข้างจัดจืด กั๋นหยวนไปกินจนเบื่อแล้ว
ระหว่างที่กำลังจะบอกเซวียหย่วนว่าไม่ต้องเคี้ยวอาหารให้แล้ว เเงหน้าขึ้นก็เห็น
เซวียหย่วนกำลังเคี้ยวใบผัก มองมาที่เขาพร้อมกับรอยยิ้มโง่เขลา

กั๋นหยวนไปหุบปากแล้วก้มหน้ากินเนื้อต่อ

เมื่อกินจนอิ่ม บาดแผลเล็กๆ น้อยๆ ก็ถูกหมอลหวงพันผ้าพันแผล
เสร็จเรียบร้อย ข้ารับใช้ในวังหลวงจัดแจงเครื่องนอนอยู่ในโถงบรรพบุรุษ
เซวียหย่วนถูกประคองขึ้นไปนอนบนนั้น หมอลหวงใช้มีดเล่มเล็กตัดเสื้อผ้าที่อยู่
ด้านหลังของเขาเพื่อรักษาแผลที่ค่อนข้างสาหัสกว่า

รอยแผลที่ถูกตีด้วยไม้ทับซ้อนกันเป็นชั้นๆ ปกคลุมไปทั่วแผ่นหลัง
แผลเล็กน้อยก็มีเลือดคั่งได้ผิวหนัง สาหัสหน่อยเนื้อก็เปิดหะหะ กั๋นหยวนไป
ยืนมองอยู่ด้านข้าง สีหน้าค่อยๆ มีดมนลง

หลังจากที่หมอลหวงทั้งสองคนรักษาเซวียหย่วนเรียบร้อยแล้ว กั๋นหยวนไป
ก็ก้มตัวลง ปลายนิ้วสัมผัสแผ่นหลังของเซวียหย่วนแผ่วเบา

หลังของเขวียหยวนหดตึง

กั๋นยวนไปเพียงนี้ว่าเขาเจ็บ จึงยกปลายนิ้วขึ้นแล้วกดเสียด่า "เขาตีเจ้า เจ้าก็ไม่รู้จักหนี"

เขวียหยวนฝังศีรษะอยู่บนแขน กล้ามเนื้อแน่นตึง เสียงของเขาล้าลึก ฟังดูคล้ายเจ็บปวดเป็นอย่างมาก "จะต้องให้แม่ทัพเขวียได้ระบายอารมณ์บ้าง"

สีหน้าของกั๋นยวนไปเรียบเฉย "ช่างกตัญญูเสียเหลือเกิน"

"มิใช่ความกตัญญู" เขวียหยวนหันหน้ามา กุมนิ้วของกั๋นยวนไว้ไว้ เอ่ยกระซิบ "ฝ่าบาท ให้ทุกคนออกไปให้หมด กระหม่อมมีความในใจที่ต้องการจะพูดกับท่าน"

กั๋นยวนไปมองเขาคูหนึ่ง แล้วบอกให้ทุกคนออกไปตามที่เขาขอ

ทันทีที่ประตูโถงบรรพบุรุษปิดลง ภายในห้องก็มีเพียงเทียนไขที่ซำรับใช้ ตั้งใจวางไว้เพื่อส่องแสงสว่าง เขวียหยวนได้มือขึ้นไปด้านบนและกุมมือของกั๋นยวนไป ดึงเขาลงมาบนฟูกแล้วกดไว้ในอ้อมแขนของตัวเอง ถอนหายใจยาว "ฝ่าบาท ท่านรู้หรือไม่ว่าเหตุใดแม่ทัพเขวียถึงได้โกรธนัก"

เลือดคูลมของกั๋นยวนไปคลุมอยู่บนร่างเขวียหยวน ระวังไม่ให้กดทับแผลของเขา ก่อนตอบอย่างไม่ใส่ใจว่า "ไม่รู้"

เขวียหยวนหัวเราะอยู่ข้างหูเขา ตั้งใจข่มเสียงให้เบาราวกำลังบอกความลับอันยิ่งใหญ่ "เพราะข้าบอกกับบิดาไปตามตรงว่า..." เขาเอ่ยด้วยเสียงแหบแห้ง "ข้าขอบบวชคนหนึ่ง และมีเพียงเขาเท่านั้นที่จะทำให้ข้าแข็งแกร่ง เมื่อเห็นเขาทั้งตัวก็ร้อนรุ่ม คนอื่นล้นทำไม่ได้"

กั๋นยวนไปนั่งจั้น ใบหูเริ่มเห่อร้อน

"เขาไม่เชื่อ ต้องการให้คนที่ข้าชอบกำเนิดหลานให้เขา" เขวียหยวนสัมผัสหน้าท้องของกั๋นยวนไปแผ่วเบา เอ่ยเย้าว่า "ท่านคิดว่าคนที่ข้าชอบจะสามารถให้กำเนิดหลานได้หรือไม่"

กั๋นยวนไปปิดมือของเขา เอ่ยอย่างเย็นชาและไร้เมตตา "ใส่หัวไป"

"ใส่หัวเข้าไปอยู่ในอ้อมแขนของฝ่าบาท" เขวียหยวนจับติ่งหูของฮ่องเต้ "คนที่ข้าชอบอารมณ์ฉุนเฉียวยิ่งนัก ในเมื่อบิดากล่าวขึ้นมาแล้ว ข้าคิดว่าจะต้องพูดให้ชัดเจนเพื่อป้องกันไม่ให้ภายหลังมีคนเลวจากที่ใดไม่รู้ไปแตะต้องคนใน"

อ้อมแขนข้าโดยไม่ดูตาม้าตาเรือ"

คิ้วและตาของกัวยวนไปดูคลุมเครือ "เซวียจิวเหยา ผู้ใดอารมณ์ฉุนเฉียว"

เซวียหยวนหัวเราะอุ๊อัสองสามครั้ง "ข้า...ข้าอารมณ์ฉุนเฉียว"

เขาก้มหน้าลง ริมฝีปากแห่งกร้านขยับไปมาบนใบหน้าด้านข้างของกัวยวนไป "กระหม่อมทำให้บิดาขุ่นเคือง เขาอาจไม่ให้กระหม่อมเข้าจวนสกุลเซวียอีก ตอนนี้ทำได้เพียงติดตามฝ่าบาทแล้ว ท่านอยู่ที่ใด ข้าก็จะตามไปที่นั่น"

กัวยวนไปคิดในใจ คิดว่าข้าเชื่อคำพูดไม่เข้าท่าของเจ้าหรือ

"เชือกี่ช่าง ไม่เชือกี่ช่าง" เซวียหยวนคล้ายได้ยินความในใจของเขาก็มีปานเอ่ยเสียงต่ำว่า "ก็ไม่ว่าจะพูดให้ข้าเข้าใจท่านได้ ท่านต้องการอะไรข้าก็จะหามาให้ ข้าได้บอกบิดามารดาข้าไปตามตรงแล้ว พวกเขาจะฟังหรือไม่ก็เป็นปัญหาของพวกเขา แต่ตอนนี้สิ่งที่ข้าอยากถามมากกว่า ฝ่าบาท ท่านนอนอยู่ในอ้อมแขนกระหม่อมสบายหรือไม่"

มือของเขาโอบกัวยวนไปแน่น

ทันใดนั้นกัวยวนไปก็เข้าใจในทันที

นี่เป็นวิธีการพูดอีกอย่างหนึ่งของประโยคที่ว่าโอรสสวรรค์เข้าสู่อ้อมแขนข้า

อ้อมแขนกระหม่อมสบายหรือไม่

ท่านเต็มใจที่จะนอนอยู่ในอ้อมกอดข้าหรือไม่ สบายเพียงนี้ นอนทั้งชีวิตเลยดีหรือไม่

กลิ่นความเล็ดที่ปลายจมูกหนักหน่วงกว่าเดิม กัวยวนไปยกคอขึ้นเพื่อสูดอากาศบริสุทธิ์ คอขาวๆ ที่ตั้งตรงของเขาตั้งเป็นเส้นสวยงาม

หน้าผากของเซวียหยวนกดเขาไว้ ขาอันทรงพลังทั้งคู่กักเขาไว้เช่นกัน ก่อนเอ่ยทีละคำๆ "กูเปลี่ยน กูเปลี่ยน..."

เป็นคำบอกรักโดยนัยอีกครั้ง

ช่างติดคนเกินไปแล้ว

ทั้งยังรู้สึกร้อนรุ่มขึ้นมาด้วย

กัวยวนไปก่นดำเสียงต่ำ "ปล่อย"

แขนของเซวียหยวนซา ใบหน้าที่ฝังอยู่ด้านหลังมีสีหน้าน่ากลัวขึ้นมาฉับพลัน

ดวงตาแดงก่ำคล้ายผีร้ายน่าพรันพรี้ง

ทั้งห้านิ้วของเขาคล้ายออกที่ละนิ้วๆ ความสยดสยองบนใบหน้าถูกระงับลงที่ละน้อย กุ้ยหยวนไปลุกขึ้น ต้องการจะออกไปเรียกหมอหลวง

ในขณะที่เขากำลังจะเดินไปถึงประตูโถงบรรพบุรุษ จู่ๆ ก็พูดขึ้นว่า "ครึ่งเดือนต่อจากนี้ บาดแผลจะหายหรือไม่"

เซวียหย่วนที่เลือดขึ้นหน้าจางๆ อึ้งไป จากนั้นก็ดวงตาเป็นประกาย "หายพะยะค่ะ!"

"จะมีแผลเป็นที่หลังหรือไม่"

เซวียหย่วนสูดหายใจลึก "ไม่มีแน่นอนพะยะค่ะ"

"ถึงตอนนั้นค่อยว่ากัน" กุ้ยหยวนไปโอบเสียงต่ำที่หนึ่ง "รักษาตัวเองให้ดี ถ้าเจ้าหายดีก็หัลบนอนกันได้ จะได้ว่ามันเป็นความรู้สึกอย่างไร"

"หากเจ้าหายไม่ทัน" ฮองเต๋หันมองเขา ขมวดคิ้วน้อยๆ "เช่นนั้นท่านแม่ทัพเซวียจิวเหยา ก็จนนอนรักษาบาดแผลอยู่บนเตียงตามลำพังเถิด"

กุ้ยหยวนไปอดที่จะหัวเราะมิได้ "แข่งนอกอ่อนใน เกรงว่าเจ้าก็คงจะรับเงินไม่ไหว"

นัยน์ตาของเขาเจือด้วยรอยยิ้ม กวาดตามองเซวียหย่วนที่อยู่บนพื้นราวกับน้ำ เซวียหย่วนดูงุนงงในสายตาของเขา

เซวียหย่วนมองดูฮองเต๋ผลักประตูห้องโถงบรรพบุรุษเพื่อออกไปเรียกหมอหลวงเข้ามา

รับไม่ไหว?

อ่อนแอ?

บทที่ 137

ในวันเดียวกันนี้ภู่หยวนไปพาเซวียหยวนกลับเข้าวังหลวงไปพร้อมกัน
แม่ทัพพาลูไสเซวียมองดูบุตรชายของตัวเองขึ้นรถม้าไปขณะที่น้องส่งฝ่าบาท
ในใจสับสนยิ่ง

ฮ่องเต้กริ้วแทนบุตรชายของตน โทษะเช่นนั้นทำให้แม่ทัพพาลูไสเซวียทั้งยินดี
ทั้งหวาดกลัวจากกันบึ้งของหัวใจ ฝ่าบาทให้ความสำคัญกับเซวียหยวนเพียงนี้
นี่เป็นสิ่งที่อยู่เหนือความคาดหมายของเขา ทว่าบุตรชายได้รับความโปรดปราน
จากฮ่องเต้ ทั้งยังได้รับความหวังไว้มากมายเพียงนี้ คงไม่ต้องพูดถึงว่า
หัวใจของแม่ทัพพาลูไสเซวียมีความสุขมากเพียงใด ในขณะที่เดียวกันก็หวาดกลัว
ในพระมหากรุณาธิคุณอันล้นพ้นนี้ เพราะทันทีที่มันหันมาแว้งกัด มันก็อาจจะ
ทำลายสกุลเซวียอีกครั้ง

มันคือความสนใจไม่ใช่ภัย ต่อให้เป็นภัยก็หลบเลี่ยงไม่พ้น ฮ่องเต้ดำเนินเขา
เพื่อบุตรชายของเขาเช่นนี้ แม่ทัพพาลูไสเซวียรู้สึกปลาบปลื้มใจอย่างแท้จริง ได้แต่
หวังว่าเซวียหยวนจะสามารถตอบแทนความรักความหวังเย็นของฮ่องเต้ได้

รถม้าค่อยๆ เคลื่อนตัวจากไป แม่ทัพพาลูไสเซวียยืนดูอยู่ครู่หนึ่ง จู่ๆ ใบหน้า
ก็บึ้งตึงขึ้นมา กล่าวกับฮูหยินเซวียว่า "ข้าจะต้องรู้ให้ได้ว่าบุรุษที่เขาชอบเป็นใคร
กันแน่!"

คนประเภทใดกันที่ทำให้อนาคตสดใสของเซวียหยวนกลายเป็นเหมือน
ของเล่น เช่นนี้ไม่รู้สักผิดต่อฝ่าบาท ไม่รู้สักผิดต่อบิตามารดาของเขาหรือ!

วันเวลาผ่านไปวันแล้ววันเล่า ครั้นถึงสิ้นเดือนก็เป็นวันคล้ายวันพระราชสมภพของฮ่องเต้ เซวียหยวนตั้งใจที่จะให้กู่หยวนไปได้ลิ้มลองบะหมี่ฉางไชว* ที่เขาปรุงด้วยตัวเอง

บะหมี่ฉางไชวนั้นอร่อยท้องดียิ่ง เซวียหยวนถือชามเปล่าพาลงมองไปที่ฟุงน้อยๆ ของฮ่องเต้ที่ยื่นออกมา เขามองมันอย่างหลงใหลครู่หนึ่งก่อนจะหมุนตัวหยิบชามกับตะเกียบออกไป

เพียงพริบตาเดียวก็ผ่านไปครึ่งเดือนแล้ว

เรื่องเหมือนเกลือกในเหลียงเจ้อได้ดำเนินการอย่างลับๆ คาดว่าจะสามารถขายเกลือกอย่างเป็นทางการได้หลังปีใหม่ กู่หยวนไปหารี้อเรือนบ้านเมืองกับขุนนางทุกคนในช่วงกลางวัน ตำแหน่งเกาะของผู้ซึ่งที่ถูกพวกเขายึดนั้นมีความสำคัญมาก มันเป็นเกาะที่ผู้ซึ่งใช้ค้าขายกับต่างแคว้นและเตรียมอาวุธ

ผู้ซึ่งเป็นฝ่ายเสนอค่าชดเชยก่อน และต้องการใช้เงินจริงแลกเกาะกลับมา แม้แต่บทบัญญัติสามประการ** กับตำแหน่งพวกเขาก็สามารถทำได้ เหล่าขุนนางกำลังหารี้อว่าควรตกลงแลกเปลี่ยนกับผู้ซึ่งหรือไม่

ข้อเท็จจริงของเครื่องหอมผู้ซึ่งนั้นน่าขยะแขยง แม้แต่ผู้เฒ่าคร่ำครึหัวโบราณก็ขบเคี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความเกลียดชังพวกเขา รอคอยที่จะโจมตีพวกเขาอย่างรุนแรง ปลุกโยให้ผู้ซึ่งที่มีจิตใจโหดเหี้ยมได้เห็นความสามารถของตำแหน่งเสียบ้าง

หลังจากหารี้อกันไปมา ในที่สุดกู่หยวนไปก็ได้ตัดสินใจขั้นสุดท้ายว่าจะพูดคุยและแลกเปลี่ยน

พื้นที่ในผู้ซึ่งนั้นมีน้อยมาก นอกจากเครื่องหอมที่ทำร้ายคนแล้วก็ยากจนยิ่งเนื่องจากอยู่ในพื้นที่ห่างไกล การต่อสู้กับพวกเขาก็ยากที่จะควบคุม ยิ่งไปกว่านั้นในช่วงไม่กี่ปีมานี้ก็เกิดสงครามกับต่างแคว้นอยู่บ่อยครั้ง เบื้องหลังก็ยังมีซีซย่า

* บะหมี่ฉางไชว หรือบะหมี่อายุยืน คนไทยรู้จักกันในชื่อหมี่ซั่ว เป็นอาหารที่ชาวจีนนิยมรับประทานกันในวันคล้ายวันเกิดด้วยความเชื่อที่ว่ากินแล้วจะทำให้อายุยืน

** บทบัญญัติสามประการ มีต้นกำเนิดจาก 'บันทึกประวัติศาสตร์อันยิ่งใหญ่ : ชีวิตประวัติของเกาจู่' โดยซือหม่าเชียน ในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันตก เดิมทีหมายถึงข้อตกลงของกฎหมายสามฉบับ ต่อมาใช้อ้างถึงข้อตกลงหรือข้อสรุปของเงื่อนไขอย่างง่ายที่ทั้งสองฝ่ายจะปฏิบัติตาม

ที่เหมือนกับเสื้อจ้องตะครุบเหยื่อ ดังนั้นการค้าขายนี้จึงไม่คุ้มค่าเลย

อย่างไรก็ตามกัวยวนไปจะไม่ปล่อยให้ผู้ซึ่งมีอิสระเป็นอันขาด หลินจื่อเจิง ที่อยู่แนวหน้าเข้ามารายงานว่าแหล่งเครื่องหอมของผู้ซึ่งมาจากดินแดนทาง ตะวันออกเฉียงใต้ จะต้องเผาดินแดนนี้ให้ราบคาบ และยิ่งต้องกำหนดข้อจำกัด หลายประการสำหรับที่แห่งนี้

หากกำจัดแหล่งที่มาของเครื่องหอมแล้ว ผู้ซึ่งก็จะกลายเป็นเพียงแค่วันที่ ยากจนและล้าหลังเช่นในอดีต ยิ่งไปกว่านั้นจะมีแค่วันโดยรอบที่ถูกกดขี่ ไม่ใช่แค่วันเท่านั้นที่จะเต็มใจปฏิบัติต่อผู้ซึ่งเป็นอย่างดี อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการต่อสู้ครั้งนี้

หลังจากพูดคุยกับเหล่าขุนนางจบแล้ว กัวยวนไปก็เหงื่อซึมเล็กน้อย เขา ปาดเหงื่อ อดไม่ได้ที่จะยิ้มให้กับร่างกายของตัวเองที่เริ่มดีขึ้นทุกวันทุกคืน

"เถียนฝูเจิง อาบน้ำ"

ครั้นออกมาจากห้องอาบน้ำ ฟาก็มีดแล้ว อากาศในเดือนสิบค่อยๆ เย็นลง กัวยวนไปสวมชุดสีขาวทั้งตัว หลังเดินออกมาจากตึกหั่นกระเบื้องร้อนก็เห็น เซวียหยวนนั่งยองๆ อยู่ข้างลำธารสายเล็กของตึกหั่นกระเบื้อง ไม่รู้ว่ากำลังครุ่นคิดอะไรอยู่ น้ำในสายเล็กๆ นั้นเป็นน้ำอาบของฮ่องเต้ที่ถูกปล่อยทิ้ง กัวยวนไปเลิกคิ้ว เรียกเขา "เซวียหยวน"

เซวียหยวนหันกลับมา เมื่อเห็นกัวยวนไปก็นิ่งอึ้งไป

เสื้อคลุมสีครามตัวใหญ่คลุมอยู่บนไหล่ของกัวยวนไป ขับผิวของเขา ให้อยู่ริมพระเรือดุจหยกและบุปผา ไม่ว่าเซวียหยวนจะเคยเห็นฮ่องเต้ออกมาจาก ตึกหั่นกระเบื้องร้อนกี่ครั้งก็จะถูกทำให้ตะลึงงันเช่นนี้เสมอ ดวงตาของเขาหมุนตาม ด้วยหัวใจที่คิดไม่ซื่อ

ฮ่องเต้รู้สึกขบขันกับการแสดงออกของเขา มุมปากที่แดงจางๆ จากการ หนาวน้ำเย็น ดวงตาเขื่อนยืม เหลือบมองเซวียหยวนด้วยความซุกซน "เจ้าโง่"

ร่างกายของเซวียหยวนอ่อนปวกเปียก ทันทีที่เท้าสั่นก็ตกลงไปในน้ำอาบ ของฮ่องเต้เสียงดังตูม

กัวยวนไปอดใจไม่ไหว หัวเราะออกมาเสียงดังลั่น

เขากลับมาถึงตำหนักบรรทมพร้อมรอยยิ้ม ขำรับใช้จัดเตียงอย่างเรียบร้อย กัวยวนไปขึ้นเตียง ปลายจมูกได้กลิ่นหอมสดชื่นหลังการอาบน้ำ ทันใดนั้น เขาก็รู้สึกหวั่นไหวในใจ เรียกเถียนผู้ซึ่งที่กำลังจะถอยออกไป "จุดเครื่องหอมให้เจิ้นที"

เถียนผู้ซึ่งรู้สึกประหลาดใจเล็กน้อย นับตั้งแต่ถูกเครื่องหอมของซีซย่าทำร้าย ย่องเด็กที่ค่อนข้างต่อต้านเครื่องหอม นี่เป็นครั้งแรกที่ฮ่องเต้ต้องการจะจุดเครื่องหอม นับตั้งแต่เกิดเรื่องคราวนั้น

เถียนผู้ซึ่งรีบไปเตรียมเครื่องหอม จงใจเตรียมเครื่องหอมกลิ่นที่ช่วยในการนอนหลับโดยหวังว่าคืนนี้ฮ่องเต้จะบรรทมได้อย่างสบาย

กลิ่นหอมจางกระจายช้าๆ

กัวยวนไปกำผ้าห่มแล้วค่อยๆ เข้าสู่ห้วงนิทรา

ครันได้สติอีกครั้ง บนร่างก็มีคนตรึงข้อมือของเขาไว้เหนือศีรษะ พร้อมกับกำลังจับตึงหูของเขายู่

ความรู้สึกเสียชานแล่นจากตึ่งขึ้นสู่สมอง กัวยวนไปเบิกตากว้างเล็กน้อย เหลือบตาขึ้นมอง สิ่งที่น่าประหลาดใจที่สุดก็คือหน้าอกของเซวี่ยนยวน

กัวยวนไปถาม "เจ้าทำอะไรนะ"

เสียงขึ้นจมูกของเขาเจือด้วยความง่วงซึม

เซวี่ยนยวนอาศัยจังหวะที่เขาอ้าปากพูดจูบริมฝีปากของเขา แทรกลิ้นเข้าไปด้วยความลึกที่ไม่เคยทำมาก่อน กัวยวนไปขัดขึ้นอย่างอึดอัด เผชิญกับสายตาของเซวี่ยนยวนที่แทบจะแผดเผาตน

กัวยวนไปรู้ดีว่าเขาต้องการจะทำอะไร

ต้องการจะขึ้นเตียง

หัวใจที่อยู่ในอกพลันเต้นรัวเร็ว ผงัสต์ร่ายเงระบ่าอย่างบ้าคลั่ง บรรยากาศแปรเปลี่ยนเป็นเหนียวเหนอะหนะทันใด เปลวเพลิงอันมีมิติโอบล้อม จุดไฟดวงเล็กให้ลุกโชนเป็นกองไฟขนาดใหญ่

ผ้าห่มยับเยินกลายเป็นภูเขาน้ำและแม่น้ำ นิ้วที่ขยำผ้าไหมสีเหลืองออกแรง

เสียงอุ๊อ้อๆ ดังขึ้น ใบหน้าของก๊วยหนว่นไปกลายเป็นสีแดงระเรื่อ เขาหลับตาลงอย่างเจ็บปวด ต้องการจะหลบหลีกสิ่งที่ตะกละตะกลามของเซวียหย่วน ริมฝีปากถูกห่อและดูดดื่ม น้ำทุกหยดในปากแทบจะถูกปล้นไปจนสิ้น ก๊วยหนว่นไปอยากจะทำบอกให้อีกฝ่ายหยุดจูบแต่ไม่สามารถพูดได้

ฉากเช่นนี้ค่อนข้างแตกต่างจากที่ก๊วยหนว่นไปคิดไว้

เหมือนจะตรงกันข้ามด้วยซ้ำ

เขาของเขาดันหลุดจากการถูกกดทับได้สำเร็จ แต่ไม่ว่าจะเตะอย่างไร เซวียหย่วนก็ยังคงไม่ไหวติงมันคงดูจรรยา พ้นขอบแน่นอน ปลายลิ้นแตก เซวียหย่วนเพียงขมวดคิ้วน้อยๆ จากนั้นก็เหลือบตาขึ้น มองก๊วยหนว่นไปอย่างตำหนิตะเยียน ด้วยดวงตาแดงกำ

อาการเช่นนั้นแสดงให้เห็นว่าความปรารถนามาถึงขีดสุดแล้ว

"ปล่อย" ก๊วยหนว่นไปพ่นลมหายใจเย็นชาทันใด แล้วถีบขาของเซวียหย่วนอย่างแรงอีกครั้ง "เงินบอกให้เจ้าปล่อย!"

เซวียหย่วนนั้นคงไม่สิ้นกลิ่น ทั้งยังยิ้มว่า ก้มหน้าลงสัมผัสด้วยปากครึ่งหนึ่ง "ฝ่าบาทไม่ต้องกลัวพะยะค่ะ ครึ่งเดือนมานี้กระหม่อมกินยาบำรุงไม่น้อย ได้เรียนรู้อะไรมากมาย"

ก๊วยหนว่นไปสูญเสียกำลังวังชาจับปล้น เบิกตากว้าง ความตื่นตระหนกไร้สาเหตุบางอย่างผุดขึ้นท่ามกลางความไร้อำนาจนี้

บนรถม้าเขาเชื่อฟังเหลือเกิน ทว่าบัดนี้กลับไม่เชื่อฟังแล้ว

คำหยาบหลุดออกมาจากปากของฮ่องเต้อย่างขาดๆ หายๆ ทุกประโยคล้วนทำให้ผู้คนตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว ทว่าเซวียหย่วนกลับคล้ายไม่ได้ยิน หลังจากใจจดใจจ่อกับการลิ้มรสเสร็จ ก็พลิกกายฮ่องเต้กลับมามีอย่างใจเย็นเพื่อลิ้มรสอีกด้านต่อ

เนื้อทุกส่วนล้วนถูกลิ้มรสอยู่ระหว่างปากและฟันอย่างละเมียดละไม มีบางจุดที่บอบบางยิ่งยวด อวัยวะอ่อนนุ่มที่สุดบนตัวของเซวียหย่วนคือลิ้นทันทีที่เขาเหลลิ้น คำหยาบจากปากของฮ่องเต้ก็ขาดห้วงทันใด

ก๊วยหนว่นไปหน้าเงยขึ้น คอยกสูง เหนือเมดโตร่วงลงมาจากร่างของ

เซวียหยวนสู่วางของกุ้ยหยวนไป ร่างกายที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จกลับมีเหงื่อซึมอีกครั้ง ผ่าห่มไว้บดบาทในการห่มคลุมไปครู่หนึ่งบนเตียงคั่งที่ร้อนระอุ

"ไปให้พ้น" เสียงสั้นเครือสุดจะทนเอื่อยขึ้น "เซวียหยวน เจ้าไม่เชื่อฟังเลย"

"เชื่อฟัง" เซวียหยวนทิ้งเสียงลงพื้นข้างเตียงนานแล้ว เขาเคลื่อนตัวไปข้างหน้า จับแขนเรียวบางของฮ่งเต้ให้โอบไว้รอบคอของตัวเองพร้อมกับบกล่อมว่า "บนหลังกระหม่อมไว้บาดแผล มีพื้นที่ขนาดใหญ่ให้ท่านได้เกาะ"

เขาก้มหน้าลงหมายจะจูบ กุ้ยหยวนไปหลบเสียง เซวียหยวนหัวเราะเสียงต่ำ แล้วไล่ตามไปจนได้จูบในที่ที่สุด

กุ้ยหยวนไปลากเล็บฝ่ากรอยแผลสีแดงขาวเป็นทาง

ไม่มีขุนนางคนใดที่เชื่อฟังมากกว่าเซวียหยวนอีกแล้ว เซวียหยวนมั่นใจยิ่งนัก

ร่างกายของฮ่งเต้ไม่ดี จะต้องทำทุกอย่างซ้ำๆ

เซวียหยวนเอื่อยเฉื่อยเป็นที่สุด เขามองเทียนไขที่อยู่ข้างเตียง มันหลังน้ำตาเทียนท่ามกลางแสงอันอบอุ่นหยดแล้วหยดเล่า

น้ำตาเทียนหยดลงมาไม่ทันไรก็แห้งแข็งกลายเป็นลูกบิดอีกครั้ง

เงาร่างคนวบไหว เซวียหยวนต้องคอยระวังร่างกายของกุ้ยหยวนไปตลอดเวลา เขาไม่สามารถเร่งจังหวะความเร็วได้แม้ต้องการ ในเวลานี้เขาจะไม่ฟังคำสั่งของฮ่งเต้ก็ได้ ทำตัวคือร้อนดุจใจชั่ว ปิดหูทั้งสองข้างราวกับคนหูหนวก

แต่ว่าใจก็มีได้นำรำคาญและตั้งใจทำให้ซ้ำเหมือนเขา

เช้าวันต่อมา ครั้นพระอาทิตย์แขวนอยู่บนนาสูง กุ้ยหยวนไปจิ้งผืนลิ้มตาคืน

เขาขยับๆ มือ รู้สึกเจ็บที่ปลายนิ้ว ครั้นเหลือบตาคขึ้นมองช่องว่างระหว่างนิ้ว ก็เต็มไปด้วยรอยฟันเล็กละเอียด

กุ้ยหยวนไปกะพริบตาอย่างเร็วเร็วแรง เขาขยับเล็กน้อย รู้สึกเหนียวล้า เข้ากระดูก

เขวียหยวนระมัดระวังยิ่งยวด กู้หยวนไปไม่บาดเจ็บแม้แต่หน่อย ทว่าหนึ่งราตรีผ่านไป การเคลื่อนไหวเชิงซ้าเซ้นนั้นนำมาซึ่งความทรมานที่ทำให้หูแดงและหัวใจเต้นรัว ทั้งยังฝังลึกเข้าไปในกระดูกของเขอย่างสมบูรณ์

นี่เป็นครั้งแรกที่กู้หยวนไปรับรู้ว่าการเคลื่อนไหวซ้าๆ นั้นทรมานกว่ามาก ครั้นนึกถึงคำคืนที่ผ่านมาก็เขวียหยวนไม่เชื่อฟังเขา สีหน้าก็เปลี่ยนไป ทว่าเมื่อนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืน สีหน้าก็แปรเปลี่ยนอีกครั้ง

กู้หยวนไปยกผ้าห่มขึ้น ก้มหน้ามอง พบว่าแม้แต่นิ้วเท้าของเขาก็เต็มไปด้วยรอยฟื่น

ฮองเต้ตัวแข็งที่อออยู่บนเตียง ใบหน้าแดงก่ำเปลี่ยนเป็นสีด้าอีกครั้ง

ประตูกถูกเปิดออก เขวียหยวนเดินเข้ามา เขาก็อ้ออ่างน้ำร้อนกับผ้าเช็ดหน้าเข้ามาด้วย ครั้นเห็นว่าฮองเต้ตื่นจากบรรทมแล้ว รอยยิ้มพอใจก็ผุดขึ้นบนใบหน้าที่เป็นผู้เป็นคนของเขา

กู้หยวนไปจ้องเขา แม้มปากเป็นเส้นตรง มุมตาแดงก่ำดูไม่เป็นมิตร ทันใดนั้นเขวียหยวนก็ทอดถอนใจ "ฝ่าบาท นี่ก็เข้าแล้ว หากท่านยังคงจ้องกระหม่อมอีก กระหม่อมจะทนไม่ไหวนะพะย่ะค่ะ"

"..." กู้หยวนไปกระตุกมุมปาก "หึๆ"

เขวียหยวนโน้มตัวไปข้างหน้า ยกขาทั้งสองของฮองเต้ไว้บนเข่าของตัวเองถามด้วยเสียงอ่อนโยน "เจ็บหรือไม่พะย่ะค่ะ"

ไม่เจ็บ ต้องถามว่ารู้สึกอย่างไรบ้าง สบายตัวมากหรือไม่ トラบใดที่สบายตัว กู้หยวนไปจะพูดอะไรก็ได้ ทว่าเมื่อคืนเขวียหยวนกลับเป็นเหมือนขุนเขาสูงที่เจียบงัน ไม่เชื่อฟังกู้หยวนไปแม้แต่หน่อย กู้หยวนไปบอกให้เขาเพิ่มความเร็ว เขาก็ซ้าลง ให้เขาหยุด เขาก็รับปากทว่ายังทำต่อไป

ครั้นนึกถึงตรงนี้กู้หยวนไปก็ถีบเขวียหยวนด้วยขาข้างหนึ่งอย่างแรงและไร้ความเมตตา "ข้าเห็นหน้าเจ้าก็หงุดหงิดแล้ว"

เขวียหยวนทุกข์ทรมานอย่างแท้จริง เขาคว่ำปลายเท้ากู้หยวนไปเอาไว้แล้ว จวบลงบนหลังเท้า ยิ้มเอ่ยว่า "เช่นนั้นก็รบกวนฝ่าบาททอดพระเนตรกระหม่อมให้มากขึ้นหน่อย บัดนี้เริ่มสลายแล้ว กระหม่อมจะปรนนิบัติฝ่าบาทลุกขึ้น"

"ข้าจะใส่เสื้อผ้าที่ปิดถึงคอ" เสียงของกู่หยวนไปแหบแห้ง "แขนยาว"
เซวียหยวนอดที่จะยิ้มไม่ได้ "พะยะค่ะ"

ตอนเช้าหมอหลวงมารอด้านนอกตำหนักแล้ว กู่หยวนไปเลิกแขนเสื้อขึ้น
เพื่อให้พวกเขาได้จับชีพจร รอยฟันทอยแล้วรอยเล่าเรียงติดกันบนข้อมือ มือของ
หมอหลวงสั่นเทาว่าสร้างทำเป็นมองไม่เห็น

หลังจากหมอหลวงดึงมือกลับมา เซวียหยวนก็ก้าวไปข้างหน้าทันที หยิบ
ผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดข้อมือให้กู่หยวนไปซ้ำๆ

มือของเซวียหยวนนั้นหยาบกร้าน และผิวทั้งตัวของกู่หยวนไปก็อ่อนไหวกว่าปกติ หลังจากใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดสองสามครั้ง กู่หยวนไปก็ขมวดคิ้วแล้ว
เอ่ยเสียงต่ำว่า "เจ็บ"

เซวียหยวนทั้งผ้าเช็ดหน้า ขมวดคิ้วแน่น ท่าทางเช่นนี้คล้ายมีคนแทงมีด
เข้าที่หัวใจของเขา

กู่หยวนไปคิดในใจ เสรสร้างอีกแล้ว

เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้ดีไปกว่าสัตว์ร้ายเลย หากเขาปวดใจจริงๆ เหตุใด
ตอนอยู่บนเตียงถึงให้หยุด เขากลับไม่หยุดเล่า

หลังหมอหลวงจากไปแล้ว กู่หยวนไปก็ยกข้อมือขึ้นตรงริมฝีปากของ
เซวียหยวนและสั่งว่า "จูบเสีย"

ลูกกระเดือกของเซวียหยวนขยับไหวครั้งใหญ่ แต่เขากลับส่ายหน้า
"ฝ่าบาท จูบไม่ได้พะยะค่ะ ผิวบางเช่นนี้ ถ้าจูบอีกครั้งจะเจ็บพะยะค่ะ"

กู่หยวนไปค่อนข้างพึงพอใจ ขณะที่กำลังลดมือลงก็ถูกเซวียหยวนคว่ำหมับ
ก้มหน้าลงพลงพนมหายใจด้วยความเจ็บปวด

ในกระตู่รู้ลึกซึ้งและไร้เรี่ยวแรง

ปลายนิ้วของฮ่องเต้แอบหดลงโดยไม่ตั้งใจ น้ำเสียงอ่อนโยน ถาม
เซวียหยวนด้วยหน้าตาที่เป็นมิตร "เจ้าเจ็บหรือไม่"

เซวียหยวนสีหน้าเรียบเฉย "ฝ่าบาทหมายถึงส่วนใดพะยะค่ะ"

"ที่หลัง" กู่หยวนไปหม่นๆ แหวนหยกด้วยความเคร่งขรึม "ดินนี้ถอดเสื้อ
ออก เงินจะดูว่าเงินได้ทำเจ้าบาดเจ็บหรือไม่"

เซวียหยวนอดที่จะฉีกยิ้มอย่างมีความสุขไม่ได้ เขายังแสวงพยับหน้าและ
เอ่ยอย่างเชื่องว่า "กระหม่อมจะเชื่องฝ้าบาทพะยะค่ะ"

เซวียหยวน

บทที่ 138

ตกกลางคืน กุ้ยหยวนไปทำอะไรไม่สำเร็จสักอย่าง เพราะว่าเขามีไข้เล็กน้อย หมอหลวงกล่าวว่าเขาสามารถหลับนอนกับผู้อื่นได้ภายในครึ่งเดือน เซวียหยวนก็ระมัดระวังอย่างยิ่งเพื่อที่จะไม่ไปทำร้ายอีกฝ่าย ทว่าร่างกายของฮ่องเต้ก็ยังไม่สามารถต้านทานความสุขที่เจาะทะลุถึงกระดูกได้ กุ้ยหยวนไปถูกบังคับให้กินยาและนอนพักอยู่คนเดียว

เพื่อปลอบประโลมเขา เซวียหยวนก็เผยแผ่นหลังซึ่งเต็มไปด้วยรอยแผลที่เกิดจากการขีดข่วนของเขาให้เห็น

ฮ่องเต้ไม่ซาบซึ่งเท่าไรนัก มองค้อนแม่ทัพเซวียผู้จงรักภักดีคราหนึ่งแล้วหลับตาพักผ่อน

สามวันต่อมา กุ้ยหยวนไปจึงสามารถลุกออกจากเตียงได้ เขาถูกเถียนฝูเชิงโน้มน้าวอย่างลับๆ อยู่หลายครั้ง "ฝ่าบาท จะไม่ใส่ใจพระวรกายเช่นนี้ไม่ได้นะ พระย่ะค่ะ นี่มันทำร้ายพระวรกายเกินไปแล้ว"

ขณะที่เฒ่าไม่ได้ทำเพียงเท่านั้น ทั้งยังจงใจพูดเสียดสีต่อหน้าเซวียหยวนว่า เขาเกาะเกาะมากเกินไป ในน้ำเสียงเปี่ยมไปด้วยการติเตียน กุ้ยหยวนไปอดไม่ไหวนอนฟูบอยู่บนโต๊ะพร้อมกับหัวเราะจนแผ่นหลังสั่นสะท้าน

เซวียหยวนยืนอยู่ข้างๆ กวาดตามองเถียนฝูเชิงด้วยความเย็นชา มือลูบไปตามหลังของฮ่องเต้เบาๆ

ผ่านไปอีกหลายวัน กุ้ยหยวนไปก็ได้รับสาส์นมาจากฮ่องเต้แคว้นซีซยา

ช่องเตแห่งชีชยาองค์ปัจจุบันก็คืออดีตองคชาตสอง ซึ่งก็เป็นองคชาตชีชลาดที่ถูกกัณ्हยวนไปหักขา

ประโยคที่หลิ่งอ้อเขียนมาแฝงด้วยความรู้สึกทำอะไรไม่ถูก

'จดหมายที่ท่านเขียนให้เสด็จพ่อข้า ทำให้ชีวิตข้าในช่วงนั้นยากลำบากอย่างแท้จริง'

แน่นอนว่าเขาไม่ได้พูดตรงๆ เช่นนี้ เพียงแต่ว่ามันมีความหมายเช่นนี้อยู่ในรายละเอียด หลังจากอ่านสาส์นจบแล้ว สีหน้ากัณ्हยวนไปค่อยๆ ตื่นตัวขึ้น มองเห็นการหยั่งเชิงมากมายของอดีตองคชาตสองแห่งชีชยาในสาส์นนั้น

หลิ่งอ้อรับรู้เรื่องสงครามทางทะเลระหว่างผู้ซังและต้าเหิงแล้ว เขาวางแผนที่จะลงมือแล้วหรือ

กัณ्हยวนไปครุ่นคิดทั้งคืน เวลาเข้านอนก็เฝ้าคิดแต่เรื่องของอดีตองคชาตสองแห่งชีชยา ครั้นเชวียหยวนป็นขึ้นเตียงก็ถูกเขาถีบลงไป "บัดนี้เจ้ไม่มีอารมณ์"

เชวียหยวนคือสิ่งที่จะเป็นขึ้นไป กอดเขาไว้ในอ้อมแขนแต่ก็ถูกถีบและทุบตีอยู่หลายรอบ แต่ก็รับไว้ได้ทุกครั้ง "ฝ่าบาทบอกกระหม่อมเถิดว่าใครทำให้ท่านไม่มีอารมณ์ กระหม่อมจะไปสังหารเขาเดี๋ยวนี้"

"ถ้าเช่นนั้น" กัณ्हยวนไปชี้เขา "เจ้าก็คือลำดับแรก"

เชวียหยวนดูตึงตัวของเขา ยิ้มอย่างมีมารยาท "ฝ่าบาท กระหม่อมยินดีที่จะรับโทษจากฝ่าบาทพะยะค่ะ"

"กระหม่อมจะคุกเข่าไม่ขยับเขยื้อน" เชวียหยวนกระตือรือร้นที่จะลง พลันนึกถึงวันนั้นบนรถม้า "ฝ่าบาท ข้าของกระหม่อมมีแรง ท่านสามารถยืนอยู่บนนั้นแล้วจับไหล่ของกระหม่อมไว้ได้พะยะค่ะ"

กัณ्हยวนไปยังคงไม่ไหวติง เอ่ยอย่างเกียจคร้านว่า "เชวียจิวเหยา เจ้าลองพูดมากกว่านี้อีกสิ"

เชวียหยวนหุบปากแล้ว

หลังจากเจียบไปครู่หนึ่ง สุดท้ายกัณ्हยวนไปก็เป็นฝ่ายเอ่ยปากก่อน

"ข้ากำลังนึกถึงฮ่องเต้แห่งซีซย่า"

เซวียหยวนหัวเราะเยาะด้วยเสียงหนึ่ง "ข้าจำได้ องค์ชายสองที่ถูกข้าทำร้ายจนขาหักผู้นั้น"

"ใช่" กุ้ยหยวนไปเอ่ยซ้ำๆ "ไม่นานจากนี้จะต้องเกิดสงครามที่ชายแดนซีเป่ยกับซีซย่าเป็นแน่ ถึงตอนนั้นข้าวางแผนที่จะนำทัพไปพิชิตด้วยตนเอง"

เซวียหยวนกระชับแขนที่โอบกุ้ยหยวนไปให้แน่นขึ้น

กุ้ยหยวนไปเฝ้าปาก หันไปเผชิญหน้ากับเขา อธิบายว่าเหตุใดตนจึงตัดสินใจที่จะไปพิชิตด้วยตัวเองให้เซวียหยวนฟังโดยละเอียด "บัดนี้สถานการณ์ภายในมั่นคง ทำயที่สุดแล้วชัยชนะทางทะเลนั้นห่างไกลจากภายในแคว้นยิ่ง ตอนที่ข้าทำการต่อต้านการทุจริต ครั้งหนึ่งก็เคยคิดที่จะใช้ชัยชนะเพื่อกระจายอำนาจขุนนางท้องถิ่นอยู่ไกลฮ่องเต้ ความน่าเกรงขามของฮ่องเต้เรียกว่าอ่อนแอมากสำหรับพวกเขา ข้าเคยคิดที่จะบอกเจ้าเรื่องนี้ ตอนนั้นเจ้าบอกกับข้าว่ายิ่งแม่ทัพมีเกียรติมาก เหล่าทหารก็จะเชื่อมันและเชื่อฟัง"

เซวียหยวนสูดหายใจลึกแล้วพยักหน้า "พะยะค่ะ"

"ฉะนั้นข้าจำเป็นจะต้องชนะให้ได้เพื่อปราบปรามและทำให้ซีเป่ยกินคลอนชัยชนะในชายแดนตอนเหนือนี้ยังใช้ไม่ได้ ชัยชนะที่ยึดครองดินแดนแห่งสวรรค์ได้ยังไม่บรรลุนิติบการสันคลอนที่ข้าต้องการ" กุ้ยหยวนไปกล่าวอย่างกระชับ "ข้ามั่นใจในชัยชนะต่อซีซย่าเป็นอย่างยิ่ง ในเมื่อเป็นเช่นนั้นก็ยังไม่อาจละทิ้งโอกาสในการเข้าไปพิชิตด้วยตัวเองในครั้งนี้"

"ยิ่งไปกว่านั้น" กุ้ยหยวนไปนั่งไปครู่หนึ่งก่อนกดเสียงต่ำแล้วพูดว่า "หลังจากสงครามซีซย่าแล้ว ข้าตั้งใจที่จะปรับปรุงสำนักศึกษา มีเพียงการนำทัพกลับมาพร้อมชัยชนะเท่านั้น คนเหล่านั้นจึงจะกลัวผลที่ตามมาจากชัยชนะของข้า และจะหลีกเลี่ยงข้าอย่างต่อเนื่องด้วยความขลาดกลัว"

"ถึงตอนนั้นข้าก็จะสามารถฉวยโอกาสนี้ทำการปรับปรุงสำนักศึกษาให้สำเร็จได้ในคราวเดียว"

กฎที่อยู่ในใจของกุ้ยหยวนไปผุดขึ้นมาทีละอย่าง หากร่างกายของเขาไม่อาจรักษาให้หายได้ เขาย่อมไม่เลือกที่จะนำทัพด้วยตนเอง เพราะเขาอาจจะทนต่อ

การเดินทางระยะแสนยาวไกลไม่ได้ ทว่าบัดนี้ทุกอย่างต่างออกไป มันมีวิธีที่จะทำให้อร่างกายของเขาดูดีขึ้นและอยู่ได้นานขึ้น ความทะเยอทะยานของกัวยวนไปก็เริ่มเผาไหม้ไปตามร่างกายเขา ขณะที่เขากล่าวประโยคเหล่านี้ก็คล้ายมีแสงไฟวูบวาบในดวงตา

น่าลุ่มหลง แพรพรพรพร ชวนให้หัวใจเต้นแรง

เซวียหยวนก้มหน้าลงทันใด กุมใบหน้าของกัวยวนไปให้มองตาของตัวเอง กัวยวนไปนิ่งอึ้ง ถ้อยคำขาดห้วงกะทันหัน นัยน์ตาที่มีความสับสนสะท้อนดวงหน้าของเซวียหยวน

"ฝ่าบาท" เซวียหยวนกล่าวเสียงต่ำ "คุยกันแล้วว่าไม่ว่าท่านจะไปทีใด ก็จะมีพวกระดมมไปด้วย"

มุมปากของกัวยวนไปเปิดที่จะยกขึ้นไม่ได้ เขาสัมผัสลูกกระเดือกของเซวียหยวน ยิ้มเอ่ยว่า "เจ้าเป็นเด็กดี หากเชื่อฟัง จักรก็จะพาเจ้าไป"

เซวียหยวนทอดถอนใจ "ฝ่าบาท ไม่ว่าอย่างไรกระหม่อมก็เชื่อฟังอยู่เสมอ ถึงตอนนั้นหากเชื่อฟังมากกว่านี้ กระหม่อมจะต้องตายเป็นแน่"

ริมฝีปากของกัวยวนไปอ้าออก ยังไม่ทันพูดอะไร เซวียหยวนก็ถามอย่างจริงจัง "ท่านรู้สึกอึดอัดและไม่ชอบจริงหรือ"

"ชอบ" กัวยวนไปก้มกล่าวไปตามตรง "เพียงแค่เจ้าทรมานข้าเกินไป มือก็หยาบกร้านไปหน่อย"

"ให้ตายเถอะ" เซวียหยวนสบถออกมาเบาๆ รีบพูดขึ้น "ฝ่าบาทเลิกตรัสได้แล้ว กระหม่อมจะกลายร่างเป็นสัตว์อีกแล้ว"

กัวยวนไป "..."

ทั้งสองคน่วนวายกันอยู่ครู่หนึ่ง จงใจแยกห่างกัน จากนั้นก็นอนกอดกัน ครั้นถึงกลางดึกเซวียหยวนก็สะดุ้งตื่น เขาหายใจหอบ หน้าผากกดอยู่บนหน้าผากของกัวยวนไป รู้สึกได้ถึงลมหายใจของอีกฝ่าย ทว่าหลังจากผ่านไปเนิ่นนาน ความรู้สึกหายใจไม่ออกในความฝันก็ยังคงติดค้างอยู่ในใจ

เขาฝันร้ายเช่นเดิมอีกครั้ง

ระหว่างที่กัวยวนไปครึ่งหลับครึ่งตื่นนั้น คล้ายสัมผัสได้ถึงความตื่นตระหนก

ของเขา จึงยื่นมือออกไปตามสัญญาตามณแล้วโอบศีรษะของเซวียหยวนไว้แน่น
"นายท่านอยู่ที่นี่แล้ว ไม่ต้องกลัว"

เซวียหยวนถูกกดไว้ในอ้อมอกของกู่หยวนไป เบิกตากว้าง หลังจากอิงไป
พักหนึ่งก็อดที่จะหัวเราะไม่ได้

ภูผาพังทลาย แผ่นดินแตกแยกในความฝัน ฉากอันน่าสะพรึงกลัว
ในฝันละอองที่ล่องลอย ค่อยๆ สลายหายไป

สิบกว่าวันต่อมา กองทัพซีเป่ยกี้ได้กลับขึ้นชายฝั่งและมาถึงซีเป่แล้ว
ทั้งยังมีฎีกามาจากแนวหน้ารายงานว่าทหารในซีซย่ากำลังรวมตัวกัน เกอร์ว่า
จะโจมตีต้าเหิงจากแนวหลัง

ในการประชุมราชสำนักตอนเช้า กู่หยวนไปได้ระบุอย่างชัดเจนว่า
เขาจะนำทัพด้วยตัวเอง

เกิดความโกลาหลขึ้นในท้องพระโรง

ขุนนางคนแล้วคนเล่าออกมาห้ามปราม คุณเข้าอ่อนน้อมพร้อมกับน้ำตาซึม
หลังจากเลิกประชุมก็จับกลุ่มกันสองสามคนเพื่อไปโน้มน้าวในตำหนักเซวียนเจิ้ง
อย่างต่อเนื่อง

ทว่าฮองเต้ได้ตัดสินใจแล้ว เขาไม่สามารถนำเรื่องปฏิรูปสำนักศึกษา
มาโน้มน้าวทุกคนได้ ดังนั้นจึงบอกเหตุผลเป็นรายบุคคลไป ตอนนี้เป็นเวลาสิบปี
และกำลังจะย่างเข้าปีที่สิบเอ็ดแล้วที่ฮองเต้แห่งต้าเหิงทั้งสองรัชสมัยไม่เคย
นำทัพด้วยตัวเอง ความน่าเกรงขามของฮองเต้ค่อยๆ ถูกกลืนหายไป โอกาสเช่นนี้
หาได้ยากยิ่งในสายตาของกู่หยวนไป เขาจะพลาดมันไม่ได้เด็ดขาด

คนที่โน้มน้าวได้ถูกฮองเต้โน้มน้าวแล้ว ผู้ที่โน้มน้าวไม่ได้ก็ไม่จำเป็นต้อง
บังคับโน้มน้าว สมาชิกครั้งหนึ่งในราชสำนักเป็นผู้สนับสนุนที่แสนจงรักภักดี
พวกเขาเต็มใจที่จะถอยหนึ่งก้าว แต่ก็ยังมีวายเป็นห่วงความปลอดภัยของฮองเต้

กู่หยวนไปเชื่อว่าไม่รับฟังคำชี้แนะของขุนนาง เหล่าขุนนางกลัวว่าจะเกิดเรื่อง
กับเขา แม้ว่ากู่หยวนไปจะมีความมั่นใจเพียงพอ ก็ต้องรับรองความปลอดภัย
ให้แก่เหล่าขุนนางเช่นกัน

ผ่านไปสองวันเขาได้เลือกเด็กห้าคนจากตระกูลที่เป็นเชื้อพระวงศ์เข้าวังหลวง บรรดาเชื้อพระวงศ์คล้ายรู้สึกได้ถึงอะไรบางอย่างเลือนราง ด้วยเหตุนี้จึงตื่นเด่นเป็นอย่างมาก กำชับเด็กๆ หลายครั้งหลายคราว่าให้เคารพฮ่องเต้ ทั้งยังให้ความเคารพอย่างใกล้ชิดประหนึ่งเป็นบิดามารดาของตน ต้องรู้ประสาฐูมารยาท ห้ามอแงเป็นอันขาด

เด็กทั้งห้าถูกสั่งสอนจนหวาดหวั่นในใจ ระหว่างทางเข้าวังหลวงเพื่อเข้าเฝ้าฮ่องเต้ก็ไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมากลัวว่าตัวเองจะกลายเป็นเด็กที่ไม่เชื่อฟัง

อย่างไรก็ดีฮ่องเต้กลับมีใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ไม่เพียงแต่พาพวกเขาไปเยี่ยมชมอุทยานดอกไม้ ยังสั่งให้พวกเขาอยู่กินอาหารค่ำ ระหว่างอาหารค่ำก็ล้วนเป็นอาหารที่เหมาะสมกับเด็กๆ ทั้งสิ้น

เด็กทั้งห้าคนค่อยๆ ผ่อนคลายลง ทั้งยังแสดงความมีชีวิตชีวาระหว่างที่พูดคุยกับฮ่องเต้ ครั้นถึงเวลาที่พวกเขาควรจะออกจากวังฮ่องเต้ก็พระราชทานรางวัลให้พวกเขามากมาย มองดูพวกเขาจากไปด้วยรอยยิ้ม

เด็กๆ หอบของพระราชทานมากมาย จูงมือเข้ารับใช้จากไปพร้อมกับใบหน้าแดงระเรื่อ ความปิติยินดีก่อตัวขึ้นจากกันบึ้งของหัวใจ

เข้ารับใช้เก็บขามและตะเกียบ เกียนผู้เฒ่ายกน้ำชามาให้ฮ่องเต้ "ฝ่าบาทคิดว่าคุณชายน้อยเหล่านี้เป็นอย่างไรบ้างพะย่ะค่ะ"

กู่หยวนไปส่ายหน้าพลางทอดถอนใจ

วันต่อมาเด็กอีกห้าคนจากตระกูลเชื้อพระวงศ์ก็เข้าวัง คราวนี้กู่หยวนไปกำลังรออยู่ที่ศาลาในอุทยานดอกไม้แล้ว ศาลาถูกผ้าใบล้อมโดยรอบ ไฟจากกระถางไฟลูกโชน อบอวลดูดูไปไม่ผิด

ขณะที่เด็กๆ มาถึงนอกศาลา กู่หยวนไปชักมือออกจากมือของเซวียหยวน พลางเคียวกลีบดอกไม้เหนียวหนึบที่อยู่ในปาก "วันละครั้งถึง มากกว่านี้ไม่ได้"

เซวียหยวนฉวยโอกาสนั้นกลีบดอกไม้ กล่าวกับกู่หยวนไปอย่างทุกซะหมด "ฝ่าบาท กระหม่อมเหลือกลีบดอกไม้แห้งเพียงสามกลีบครั้งเท่านั้นพะย่ะค่ะ"

เขาตกตะลึง "เจ้ให้กลีบดอกไม้ตากแห้งแก่เจ้าไปมากกว่าพันดอก!"

เซวียหยวนจุปากด้วยเสียงหนึ่ง "น้อยลงแล้วพะย่ะค่ะ"

ครั้นเสียงภายนอกใกล้เข้ามาเรื่อยๆ กุ้ยหยวนไปก็สั่งให้เซวียหย่วนออกไป เซวียหย่วนเลิกผ้าฝ้ายผืนหนาขึ้น หลังจากเดินออกไปก็สบสายตากับเด็กน้อย คนหนึ่งเข้า เขาชมวดคิ้ว รู้สึกว่าเด็กคนนี้ดูคุ้นหน้า เมื่อเด็กน้อยเห็นว่าเซวียหย่วน กำลังมองตนก็ค้ำหน้าอย่างสุภาพ

แปลกเหลือเกิน เด็กในวังของเชื้อพระวงศ์ล้วนเป็นเชื้อพระวงศ์ทั้งสิ้น มีเพียง ขุนนางที่มีตำแหน่งโหวหรือคนในราชสกุลเท่านั้นที่จะค้ำหน้าตามลำดับอาวุโสและ ตำแหน่ง ทว่าเซวียหย่วนมิใช่เชื้อพระวงศ์ และไม่มียศถาบรรดาศักดิ์ เขาเลิกคิ้ว ก้าวไปเบื้องหน้ามองลงไปที่เด็กคนนี้ "เจ้ารู้จักข้ารึ"

"ข้าบังเอิญเห็นวันที่เหล่าแม่ทัพกลับนครหลวงพอดี" เด็กน้อยเอ่ยอย่าง ไม่ช้าไม่เร็ว "ท่านแม่ทัพกล้าหาญยิ่งยวด ชวนให้น่าใฝ่หาไม่รู้จบ"

ปากพูดว่าน่าใฝ่หา ทว่าสีหน้ากลับเรียบเฉยยิ่ง เขาดูเหมือนอายุเพียง ห้าหรือหกขวบเท่านั้น ทว่าสามารถกล่าวคำเยินยอโดยหน้าไม่แดงและปราศจาก ความตื่นเต้นเช่นนั้น นับว่าเป็นเด็กที่มีพรสวรรค์อย่างแท้จริง

เขามองเห็นร่องรอยการเลียนแบบเงาของฮ่องเต้ในเด็กคนนี้หลายส่วน เซวียหย่วนยกยิ้มมุมปาก จงใจกล่าวว่า "ฝ่าบาทก็เคยตรัสเช่นนั้นกับข้า"

เด็กน้อยเงยหน้าพรวด แสดงอาการประหลาดใจ เขาระมัดระวังแต่ก็ ไม่อาจขมความตื่นเต้นเอาไว้ได้เลย "ฝ่าบาทก็ชมท่านแม่ทัพเช่นเดียวกับข้าหรือ"

"ฝ่าบาทก็ชมว่าข้ามีความกล้าหาญยิ่งยวด" เซวียหย่วนกล่าวอย่างมี นัยแอบแฝง "ให้ข้าอย่าได้หย่อนยานและป็นผู้จุดสูงสุดขึ้นไปอีก"

เด็กน้อยฟังวาจาสปรกของเซวียหย่วนไม่ออก เขาเพียงรู้สึกตื่นเต้น เป็นอย่างยิ่งที่ตัวเองได้พูดแบบเดียวกันกับฮ่องเต้ ยิ้มออกมาอย่างไร้เดียงสา จากนั้นก็ทำสีหน้าเคร่งขรึมแล้วพูดอย่างเชื่องช้าอีกครั้งว่า "ท่านแม่ทัพเซวีย มัน ก็เป็นเช่นนั้น ท่านจะต้องป็นผู้จุดสูงสุดด้วยความกล้าหาญ"

เด็กคนนี้ชื่นชอบกุ้ยหยวนไปอย่างแท้จริง

เซวียหย่วนเห็นว่ามันสมเหตุสมผลยิ่ง กุ้ยหยวนไปประเสริฐเพียงนั้น การที่ เด็กน้อยคนหนึ่งจะเคารพเขาย่อมเป็นเรื่องธรรมดา นี่ยังไม่พอ ทุกคนทั่วหล้า ก็ควรจะเคารพรักกุ้ยหยวนไปเช่นนี้

ทว่ากั๋ยหวนไปเป็นของเขาได้เพียงผู้เดียวเท่านั้น

เดิมทีนึกว่าได้ใกล้ชิดกันครั้งหนึ่งแล้วจะหยุดความปรารถนาและความกระหายได้ชั่วคราว ทว่าในความเป็นจริงกลับตรงข้ามโดยสิ้นเชิง เซวียหยวนยิ่งหลงใหลในตัวกั๋ยหวนไปมากขึ้นทุกที หลงใหลถึงขั้นอาจสูญเสียจิตวิญญาณได้เพียงชั่วพริบตา กั๋ยหวนไปเพียงกระดิกนิ้ว หัวใจของเซวียหยวนก็เต้นรัวเหมือนตีกลอง นึกมันดีกว่าในอดีตตรงที่ใด เห็นได้ชัดว่าอาการหนักหนากว่าในอดีตเสียอีก

ความทะเยอทะยานของหมาป่าถูกปิดไว้ เซวียหยวนหลีกเลี่ยงให้ลูกหลานเชื้อพระวงศ์เข้าไปในศาลา

ทันทีที่เด็กทั้งห้าคนเข้ามา ฮองเต้ก็วางตำราในมือลง มองไปยังพวกเขาพร้อมกับยิ้มน้อยๆ "หนาวหรือไม่"

เด็กๆ หน้าแดง ส่ายหน้าอย่างระมัดระวัง กั๋ยหวนไปให้พวกเขาเข้ามาข้างหน้า ถวายการคำนับทีละคน ขณะที่หนึ่งในพวกเขาเรียกว่า 'เสด็จอา' ออกมานั้น กั๋ยหวนไปก็ตกตะลึงทันใด "เจ้านายเห็นเจ้าที่ใดหรือไม่"

เด็กน้อยผู้จริงจึงทำความเคารพกั๋ยหวนไป ทว่าหูกกลับแดงก่ำแล้ว "เสด็จอา หลานชายเคยพบท่านในวังฤดูร้อนพะยะคะ"

กั๋ยหวนไปนิ่งออกแล้ว

ขณะที่เขาถูกเซวียหยวนจูงมายังหน้าห้องบรรทมของหวันไท่เฟย มีเด็กคนหนึ่งในบรรดาลูกหลานของเชื้อพระวงศ์ดูทานออกมาด้วยความประหลาดใจ 'เสด็จอามาแล้ว!'

ก็คือเด็กคนนี่เอง

กั๋ยหวนไปนิ่งถึงหวันไท่เฟยขึ้นมา ชมความเศร้าโศกไว้ รอยยิ้มอ่อนโยนขึ้นเล็กน้อย เขาลูบๆ ศีรษะของเด็กคนนี้ "เจ้ามีนามว่าอะไร"

เด็กน้อยพยายามข่มตัวเองให้สงบนิ่ง "เสด็จอา หลานมีนามว่ากั๋ยหวนพะยะคะ"

"กั๋ยหวน" กั๋ยหวนไปพยักหน้าน้อยๆ ยิ้มเอ่ย "เป็นนามที่ดี"

我靠美颜稳住天下 4
Wo Kao Mei Yan Wen Zhu Tian Xia 4

ฮ่องเต้โฉมงามพลิกแผ่นดิน 4
วังซานซาน เขียน
เงินซุ่นเงิน แปล

จำนวน 432 หน้า
ราคา 469 บาท

Published originally under the title of 《我靠美颜稳住天下》
(Wo Kao Mei Yan Wen Zhu Tian Xia)
Volume 04

Author © 望三山 (Wang San Shan)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations granted under license granted by Global Group Holdings, Ltd.

Illustrations by starry 黑色豆腐 (He Se Dou Fu)

Thai edition copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2948-0

ภาพประกอบ 黑色豆腐

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4800

www.facebook.com/everyyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

นับถอยหลังสู่ปัจฉิมบทแห่งการเดินทางข้ามเวลาอันแสนยิ่งใหญ่
ในคราวนี้ ‘ภูหยวนไต้’ ต้องการสร้างแรงสั่นสะเทือนครั้งสำคัญ
เพื่อพลิกประวัติศาสตร์หน้าใหม่ให้แก่ต้าเหิง
ด้วยการปิดฉากแผ่นดินซีชย่า ที่ปกครองโดยฮ่องเต้งคิโหมอย่าง ‘หลี่อั้งอี’
และสั่งสอนให้อีกฝ่ายได้รู้ว่าแม้แต่สวรรค์ก็มิอาจทำให้ต้าเหิงยอมจำนน
มีเพียงภูหยวนไต้เท่านั้นที่จะเป็นผู้กำหนด

ตามเส้นทางที่กำลังมุ่งสู่ความสำเร็จนี้
ความสัมพันธ์ระหว่างหนึ่งฮ่องเต้งคิโหมหนึ่งขุนนาง
ก็ดำเนินไปจนใกล้เข้าสู่จุดสรุปที่มีอาจคาดเดา
แต่สำหรับ ‘เซวียหย่วน’ แล้วนั้น เขายังมีความปรารถนาสูงสุด
คือการได้อยู่กับภูหยวนไต้ตลอดไป
ตราบชั่วชีวิต

Warning: violence, mental and emotional abuse,
coercion, blood, mentioned violence of war

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2948-0

9 786160 629480

ราคา 469 บาท